

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 2

Ročník LXV

Březen/duben

Number 2

Volume LXV

March/April

2017

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

Přejeme vám příjemné prožití svátků velikonočních

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Sletová štafeta 2017	7
Žalov	9
Kronika naší jednoty v Sydney	9
Matka vzala roha	11
Kino Ponrepo	12
Obamova permanentní revoluce	13
Hyperaktivita, porucha času...	14
Směrnice EU o zbraních	16
Od Moháče k dnešku	17
Ještě k básničce o matičce	19
Trable s matematikou	21
Ruská konstanta	26
Hromadné vraždění a EU	28
Islám a nárůst terorismu	29
Evropa má problém	30
Hidžábový džihád	31
Omluva za pravdu?	33
Úvahy o prognózy k roku 2017	34
Lidé v názorových bublinách	36
Humor	39
Hádkový koutek	40
Perly a perličky	41
Několik črtů z mládí doma	43
Z tajů krás české řeči	45

VĚSTNÍK

Dvouměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Výhradně si právo
články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

3. 5. 2017

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Milé sestry, milí bratři a milí krajané,

hned na počátku bych vás rád upozornil, že se bude brzy konat 66. valná hromada naší sydneyké jednoty, a to 14. května tohoto roku. Upřímně doufám, že se této výroční schůzi členové zúčastní v hojném počtu.

Přesto, že v prvních měsících tohoto roku velmi vydatně přšelo, nedoznala již čtyřicetiletá budova naší sokolovny žádné vážné škody – a to je nutno uvítat s velkou radostí.

Musím, bohužel, konstatovat, že se dosud nepodařilo zajistit přítomnost kuchaře, který by pravidelně, alespoň jednou za týden připravil polední nebo večerní pohostinství v objektu naší sokolovny. Kuchyně je náležitě vybavena a čeká jen na vhodné použití.

Nazdar! *Jan Jelínek*

NAŠE AKCE

Kino Ponrepo str. 12, **Valná hromada Sokola Sydney** str. 38, **sobotní volejbal** str. 38 & 46

Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 46), na www.sokolsydney.com a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Bohužel australská pošta nás donutila k zastavení zasilání Věstníku do zahraničí. Za jedno číslo počítají poštovné \$7.40, ročně to je \$44.40 a to je více, než nám naše finanční prostředky dovolují. Čtenáři si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 1. 2017 do 28. 2. 2017 celkem \$365, fond na údržbu Národního domu \$165. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání od 1. 1. 2017 do 28. 2. 2017 celkem \$13,714.07, mimořádné \$289 za electrical work, \$23.85 za opravu vody na záchodě a \$11,040.86 za insurance.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2017 MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2017 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017. je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 1. 2017 do 28. 2. 2017:

Jeřábek J&M	\$50	Weir J	\$75	Fiala O	\$5
Mach E	\$25	Křivánek J Dr	\$25	Salon M	\$25
Kratochvilová M	\$50	Piša M	\$100	Newman G	\$25
Dobrovský G&M	\$30	Novák V&M	\$20	Bimr M	\$40
		Sirůček G	\$50	Pšeničný I&O	\$10

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

SLETOVÁ ŠTAFETA 2017

Přípravy velké předšletové akce podzimu 2017 zahájeny

Na výzvu komise pobytu v přírodě v květnu 2016 všechny sokolské župy souhlasily s uspořádáním Sletové štafety na podzim před XVI. všesokolským sletem 2018. Pověření župní garanti se sjeli 5. 11. 2016 do Prahy a potvrdili základní rámec chystané akce. Začínají pracovat na trasách včetně župních přípojek a promýšlet i připravovat doprovodné programy.

Termín: **22. - 24. 2017**

Model dostředivý – z okrajů země a ze zahraničních žup do Prahy.

Každá župa si vyrobí **stuhu** (daných rozměrů) a připraví **sletové poselství** – pouze tyto dvě věci doputují do Prahy, štafetové kolíky jednot a žup zůstanou zhotovitelům. Všechny stuhu budou v cíli připevněny na speciální velký štafetový kolík a spolu s ním budou využity k další propagaci sletu a Sokola.

Trasy štafety vyjdou z osvědčeného provedení v r. 2011, a to hlavně v západních částech země. Prodloužena a pozměněna bude páteřní trasa z východu: povede ze Slovenska a projede téměř všemi moravskými i částí českých žup. Kurýrní vozidlo poveze právě zmíněný velký štafetový kolík, na nějž se budou župní stuhu postupně přivěšovat. Stuhu na ostatních trasách se budou přenášet na pomocných kolících, které budou v cíli včleněny do hlavního kolíku. Kolíky zajistí komise PP.

Nedílnou a zásadně důležitou součástí celé akce vždy byly a opět budou **doprovodné programy** v místech jednot – pro členstvo a také pro veřejnost.

O akci bude informovat kromě sokolského webu zvláštní zpravodaj **Štafetový kolík**, jehož 1. číslo vyjde v prosinci 2016.

Župní garanti se po druhé sejdou na jaře 2017, aby řešili podrobnosti k trasám i k doprovodným programům.

Pro jednání náčelnictva 11. 11. a pro sraz N+N 12. 11. 2016 připravil

8. 11. 2016

Zdeněk Lauschmann, vedoucí komise PP

ŠTAFETOVÝ KOLÍK č. 1 (leden 2017)

Zpravodaj o přípravách velké předšletové akce podzimu 2017

Nazdar vespolek!

Celorepubliková štafeta se v historii Sokola objevuje celkem šestkrát: jako tzv. Rozestavný běh poprvé v roce 1919 a ještě 1931, 1937 a 1947; po dalších 58 letech pak znovu jako Sletová štafeta 2005 a naposledy 2011. Vždy se jednalo o velkou akci propagační, která ukazuje k blížícímu se všesokolskému sletu. I chystaná **Sletová štafeta 2017** bude mít stejný úkol, obohacený o připomínku 100. narozenin naší republiky.

Oč tedy vlastně půjde...

Jde o přinesení sletových poselství ze sídel všech žup do Prahy, a to za jediný víkend! Sletová štafeta symbolicky odstartuje nácvik skladeb a celý sletový rok 2017–2018.

Obě poslední štafety prokázaly, že i tak velkorysý podnik se dá uskutečnit, navzdory mnohem skromnějším podmínkám novodobého Sokola a změněné celospolečenské situaci. Všechna úskalí byla nakonec překonána a pamětníci jistě potvrdí, že tyto akce se setkaly s jednoznačně příznivým ohlasem.

...a jak by to mohlo vypadat

TERMÍN 22. – 24. 9. 2017

PÁ 22. 9. – odpoledne starty z nejbližších míst, tentokrát i ze Slovenska – tam již ČT 21. 9.

SO 23. 9. – starty kratších tras, průběžné přibírání stuh v sídlech žup, postup po trasách ku Praze

NE 24. 9. – do 18 h doručení všech štafetových stuh, slavnostní zakončení u Tyršova domu v Praze

Co bude stejné jako před 6 lety

- štafeta bude **DOSTŘEDIVÁ** tj. z okrajů republiky do Prahy
- župy samy si vyrobí štafetový kolík i stuhu a sestaví své Sletové poselství, pokyny z ústředí jen rámcové
- trasy v 1. návrhu vycházejí z osvědčených tras roku 2011, zejména v západních částech země
- župní přípojky z jednot do sídla župy – v r. 2011 jich bylo 94 – zvláště důležité, snad ještě nové přibudou! • hlášení z terénu (postup kurýrů, předání štafety): SMS zprávy na centrální telefonní číslo
- památky: placky všem kurýrům, samolepky úplně všem účastníkům, plakátky, propagační předměty
- vše o akci bude na adrese www.sokol.eu

Co bude jinak než před 6 lety

- ze Slovenska povede páteční trasa, která projde téměř všemi moravskými a částí českých žup; kurýrní vozidlo poveze speciální velký štafetový kolík, na nějž se budou župní stuhy až do cíle postupně přivěšovat
- štafetové kolíky jednot i žup si nechají zhotovitelé, župní stuhy a Sletová poselství budou vystaveny v Praze

Co by mělo být dál

- příští zpravodaj Štafetový kolík č. 2 by měl vyjít na jaře 2017
- po zdárném 1. srazu 5. 11. 2016 hledají župní garanti spojky v jednotách a promyšlejší doprovodné programy
- 2. sraz župních garantů 1. 4. 2017 má řešit župní přípojky, upřesňovat počty, ladit časy a úřední záležitosti

Nechte se zlákat a zapojte se do této nevšední akce i vy – sportovci, cvičitelé, rodiče a přátelé Sokola!

Kontakt:

Odbor všestrannosti ČOS, Liana Zahradníková, tel. 603 150 570, 732 365 458, e-mail: jzahradnikova@sokol.eu

Na krásný společný podnik se spolu s Vámi těší Zdeněk Lauschmann, autor projektu – garant akce

Žalov.

Dozvěděli jsme se, že nás navždy opustil dlouholetý odběratel Věstníku **Zdeněk Pantoflíček**. Budíž mu australská země lehká!

KRONIKA NAŠÍ JEDNOTY V SYDNEY (5)

Z pera *Bořka Šindlera*

Obsáhlá a nedávno znovuobjevená kniha Kroniky naší sydneyjské jednoty se zde na mne žádostivě pousmívá – a jsa rodu ženského, nesmí přece být oslyšena... Pokročili jsme již do roku 1952, a události tohoto roku zaznamenali dva sokolští kronikáři – bratr Příplata a bratr Kabát. Jméno bratra Příplaty je připsáno hned na počáteční devětatřicáté stránce tužkou. Jméno bratra Kabáta je připsáno na stránce 57, a to rovněž tužkou. Kým připsáno? O tom Kronika mlčí. Je s podivem, že ti naši kronikáři jakoby byli zcela samozřejmě tehdy předpokládali, že v budoucnu kdekdo uhadne, kdo co kdy do Kroniky napsal. Jiné vysvětlení je snad i to, že při rekonstrukci naší sydneyjské sokolské historie šlo především o obsah, a že jména původních kronikářů nebyla pokládána za důležitosti... Takže zabýváme se teď jednadvaceti hustě popsanými stránkami historie naší sydneyjské jednoty s událostmi zaznamenanými bratry Příplatou a Kabátem. Od stránky 39 do stránky 60 – o událostech v sokolském světě v Sydney v tehdejší době.

Hádejte a neuhádnete, kde že se v březnu roku 1952 cvičilo! Nejinde, než v hale kostela sv. Jana v Paddingtonu, jak nás informuje hned první záznam bratra Příplaty. „Hala byla původně součástí kostela určenou pro vojsko ... a dnes je pronajímána různými kulturními organizacím a rovněž i naší jednotě... V čele sálu je jeviště oddělené oponou – to je šatna mužů. Šatna žen je v malé přilehlé místnosti. Nářadí není žádné... používáme lavic, stolů a židlí a různých prken ... Těžko mezi sebou najdeme druhého Jindřicha Fügnera, aby nám postavil tělocvičnu...“. V těchto řádcích je zachycen věrný obraz poměrů sokolského života v Sydney počátkem padesátých let minulého století... Po onom povzdechu bratra Příplaty zeje značný kus stránky 39 prázdnotou, je však zřejmo, že tam byly kdysi přilepeny vedle sebe dvě fotografie, dnes chybějící... Leč dál, jen dál!

Je samozřejmostí, že nelze na těchto stránkách reprodukovat všechny podrobnosti tehdejšího sokolského života v sydneyjském exilu v Kronice zachyceném, ale dovolme si tu ještě osvěžit alespoň několik záznamů bratra Příplaty k dokreslení sokolských začátků v Sydney. O tom, jak se cvičilo v hale kostela sv. Jana v Paddingtonu onoho 27. března roku 1952, píše bratr kronikář toto: „O půl osmé večer 6 borců bratrským NAZDAR zahájilo první cvičební hodinu v nové tělocvičně. Před náčelníka bratra Slámečku nastoupili bratři Havelka, Chmelař, Kučera, Leiterman a Mezírka... První heslo cvičební hodiny bylo z X. všesokolského sletu: V pravdě stůj, vlast miluj, nechtěj porobu, služ lidstvu, národu! Ráz cvičební hodiny byl stejný jako doma... Jenom šest hrdel zpívalo „Spějme dál“, ale s chutí a z plných plic – sokolský pochod na druhé straně zeměkoule... Až nás bude víc, až všech 160 členů naší jednoty bude vědět, že každý čtvrtek cvičíme, pak sokolské písně budou hřmět, byť v Austrálii...“. A opravdu hřměly – leč nepředbíhejme... Kronika zaznamenává, že po onom cvičení následovala výborová schůze, a zahájil ji bratr Vávra. Během této schůze „náčelník bratr Slámečka oznámil zahájení pravidelného cvičení a poukazuje, že členové výboru by měli být vzornými cvičenci. Cvičení žen se koná ve stejnou dobu se cvičením mužů, vede je setra Kučerová. Dorost ani žactvo zatím nemáme.“

V záznamu z 3. dubna se objevuje zmínka o „přebíjené“ – a to tak že „družstvo se rozdělí na dvě skupiny a hraje se přebíjená přes natažený provaz“ – a jde nepochybně o odbíjenou, o volejbal... Heslem cvičební hodiny ze 17. dubna je „Jdem cestou, kterou rozum velí, sbratření láskou, silou v bratrství“... První sokolská besídka „byla poctěna jen slabou návštěvou 24 členů“. Po přednáškách však „bratr Slámečka hraje

na harmoniku písně „Tancuj, tancuj, vykrúcaj“, „Spějme dál!, a „Ej ráno“, a aby dodal více života besídce, provádí veselou hru s telepatii na jednom z bratrů... V záznamu z 1. května se objevuje zpráva bratra pokladníka Rokyty, že v sokolské pokladně je jen 98 liber... 15. května promluvil bratr Havelka o „životě a díle Františka Palackého, otce národa“ – což znovu svědčí o tom, že sokolské hnutí v Austrálii se neomezovalo na pouhé tělesné úkony... Jak se dále dočítáme, rekordní účasti 10 cvičenců bylo dosaženo 29. května roku 1952, a druhá sokolská besídka se potom konala 29. května, kdy také přednášel starosta bratr Vávra „o dějinách sokolstva od založení až podnes“. Nu a nastojte, milí čtenáři na čtvrté výborové schůzi 5. června se uvažuje o „vydávání pravidelného sokolského oběžníku“ – a tato snad vůbec prvotní iniciativa o vydávání sokolské publikace vyšla z úst bratra náčelníka Slámečky!

Nu a v podobném duchu jsou nesený všechny další záznamy kronikářů z roku 1952. Cvičební hodiny, výborové schůze, přednášky, besídky. Ze záznamu ze 7. července zřejmě vypadla jakási fotografie, jak o tom svědčí nepopsaná obdélníková mezera, ale důležitou zprávou je záznam, že na výborové schůzi konané toho dne byl zvolen matrikářem bratr Čtvrtečka, bratr Fridolín/Frída Čtvrtečka, jenž se později zasloužil o vzorné vedení veškerých záznamů ze života sydneyjské jednoty. Zajímavou je i zmínka o tom, že „s pořádáním příští besídky a oslavy 28. října... byla odhlasována společná účast s krajanskými organizacemi Národní sdružení „Pravda vítězí“ a klubu S. C. Prague“. Pro zajímavost zde nelze pominout, že na výborové schůzi konané 28. července se podílel i bratr M. Doležal, pozdější dlouholetý starosta sydneyjské jednoty. Nechybí ani zmínka o lyžařské cvičitelské škole konané „v australských horách nedaleko hory Kosciuszko za vedení zkušeného lyžařského instruktora a náčelníka naší jednoty bratra Slámečky.“ Jak vidno, bratr Slámečka – později po odchodu do USA se tam stal universitním profesorem – dovedl a prováděl kdeco! Na stránce 54 pak nalézáme dvě historické fotografie účastníků oné expedice – na jedné je zachycena skupina účastníků oné lyžařské expedice, a na druhé „SKI LIFT at Perisher Valley“... Devatenáctá cvičební hodina se pak konala „po krátké přestávce s navrátilivšími se osmahlími lyžaři“ 21. srpna. Uvědomme si, milí čtenáři, že tehdejší australská veřejnost o lyžaření věděla jen pramálo, a lyžařský sport ji ani nijak nezajímal. Byli to právě Češi, kdo lyžaření na Sněžné Hory zaváděli, v čele s Tondou Šponarem a Sašou Nekvapilovou. Sokolská výprava ze Sydney byla tudíž jakousi sensací!... Bratr Příplata zakončil svoje záznamy dne 25. září roku 1952, a to záznamem o rozbitém stínidle ve cvičební místnosti! „Je naší povinností rozbité stínidlo nahradit!“ Není prostě nad českou prozaiku...

Ve vedení Kroniky potom pokračuje bratr Kabát. Ten se zmiňuje ve svém prvním záznamu o tom, že bratr Blahoslav Mezírka byl sice výborovou schůzí 7. července pověřen uspořádáním a doplněním Kroniky, ale „dne 8. října veškerý spisový materiál vrátil, aniž se svěřeného úkolu dotkl“. V bohužel nedatovaném svém prvním záznamu mimo jiné bratr Kabát uvádí: „V září vydal pro jednotu vlastním nákladem bratr Slámečka Sokolský zpěvník i s notami šestnácti málo známých krásných národních písní. Obálku nakreslil Václav Rýdl. Zpěvník byl vydán v padesáti rozmnožovaných exemplářích a v archivu se jich nalézá dosud 15 kusů.“ Kéž by byl onen archiv objeven!... Říjnová oslava národního svátku byla roku 1952 pořádána „v sále YMCA v Oxford Street společně se Sdružením a S. C. Prague. Návštěva 140 lidí, mezi nimiž byli i zástupci novoaustralských organizací. Úvodní slovo měl bratr inž. Jílek, dále o významu tohoto dne bylo promluveno anglicky. Recitace, sólové a sborové zpěvy, klavírní a houslová čísla a gramofonový přednes klasických děl udělaly oslavu skutečně reprezentativní. Druhý den byl položen věnec u pomníku padlých na Martin Place“. Bratr Kabát dále dodává, jak usilovně se pracuje na „doplnění kroniky“ a doplníme si zde zmínku o onom úsilí touto klíčovou větou na stránce 58: „A opět dne 29. října bylo jednáno o doplnění kroniky a bylo dohodnuto, že bratři Vávra, Rokyta, Čtvrtečka, Baxant a Příplata sejdou se v bytě bratra Čtvrtečky v sobotu 15. listopadu ve dvě hodiny odpoledne a tuto část sepiší...“ Není specifikováno, o kterou část vlastně jde, ale kronikář bratr Kabát k tomu dodává, že jde o 37 stránek, a dále dodává, že „já pracuju téměř denně na tom po 3 měsíce“.

„Na den 26. listopadu 1952 byla svolána do místnosti YMCA IV řádná valná hromada za účasti 15 členů jednoty a dvou hostů.“ Na ní bylo konstatováno, že „zájem členstva upadá“, a že pokladní hotovost činí pouze 75 liber 5 šilinků a 6 pence. Stav členstva „po vyškrtnutí ze seznamu pro neplnění sokolských povinností“ čítal 116.

Vyškrtnuto bylo 52 osob... Do výboru byl zvolen za starostu opěr bratr Vávra, a mezi členy výboru čteme jména bratra Miroslava Doležala, Františka Kříže a jiných později méně známých osob... V posledním záznamu bratra Kabáta z roku 1952 se dočítáme, že na ustavující výborové schůzi bylo přítomno 8 členů, a že se na ní jednalo „laxně, bez chuti do další práce.“ Poslední větou v Kronice z roku 1952 je tato věta vyjadřující obavy do budoucna: „Tím skončil rok 1952, který zpočátku tak slibně začal.“

Tak skončily poslední zápisy kronikáře bratra Kabáta na rok 1952 – a to byl již třetí rok existence naší sydneyjské sokolské jednoty. Ačkoli nijak naprosto přesně nevysvětluje ze zachovaného textu, kdo a jak původně vedenou kroniku přepisoval a doplňoval, budme vděční těm bratrům, kteří se ujali odpovědného úkolu rekonstrukce. Nebude jistě pochyb o tom, že se snažili splnit onen úkol odpovědně a s patričním přihlédnutím ke skutečnostem tehdy ještě chovaným v jejich živé paměti. Tak či tak, zachovaly se nám dodnes paměti tehdejších současníků. Až se jednou čeští historikové dopracují k sokolským dějinám v Austrálii, najdou si v sokolské Kronice v oné době pořízené vhodný materiál. Pochybuji však, že čeští historikové objeví českou Austrálii ještě v tomto století...

„Matka vzala roha“ *Edgar Dutka*

Recenze

Toho roha vzala Dutkova matka útekem z komunistického vězení, a její útek skončil v Sydney. Vzít roha nebývá jen tak, a je to i jazyková nevšednost. Kromě toho je to i titul nové knihy spisovatele Dutky: scenáristy, dramaturga, režiséra, nositele státní ceny za literaturu, především však spisovatele a autora knihy „U útulku 5“, v níž se dovídáme mnoho o životě českého chlapce v době komunismu, opuštěného vlastní matkou uprchlou z tehdejšího Československa. Autor se s ní opět setkal až teprve jako dospělý mladík v Sydney, kam se mu podařilo kdysi zavítat v době politického uvolnění – jen však zavítat, nesetrvat. Naši čtenáři budou tohoto autora znát i z jeho prací ve Věstníku občas publikovaných.

Toto Dutkovo nové dílo nám čtenářům dává znovu nahlédnout do života člověka, jehož matka zmizela z jeho dětského života – a s níž se potom setkal až po několika desetiletích jako zralý mladý muž. Nelze sice povědět, že by již sám titul knihy působil jako synovská výtka. Je to soubor povídek a vyprávění a tom i onom, lze však vytušit, že jak to tak i ono se soustředivě otáčí kolem tragedie dítěte, jemuž jednoho dne prostě zmizela rodná matka, a jež po dva dlouhé roky vyrůstalo v sirotčinci malého moravského města.

Edgar Dutka pobyl i jeden rok svého života v Austrálii. Ve dvou kapitolách pod titulkou „Tenkrát v Queenslandu“ a „Bronte Café“ čtenářům napovídá něco o svých zážitcích z ročního pobytu zde u nás, na druhém konci světa. Vnímá zemi, v níž zakotvila jeho matka s citlivostí umělce a budoucího spisovatele. Budoucího? Nikterak budoucího! Však on už tehdy psal do šuplíku, a ten šuplík si dovolil otevřít až za svítání svobody.

„Seděl u kavárenského stolku v proutěném křesílku obrácen k písečné pláži a průhledem mezi dvěma vysokými palmami pozoroval oceán před sebou. Slunce zapadalo za jeho zády a oceán měl nyní temně zelenou barvu, která by se svou hloubkou určitě dala přirovnat k barvě nějakého drahokamu, ale nevěděl ke kterému. Znal jen dva tři a ani jeden nebyl takhle zelený. I obloha se v průběhu dne proměňovala. Nyní, v tom ubývajícím slunci, byla zcela nepochopitelně nejsvětlejší nad východním horizontem, který se mu zdál beznadějně prázdný...“. Nevím, kolik českých spisovatelů by to dokázalo podat tak výstižně, ale Edgaru Dutkovi se to podařilo vykreslit paletou mistra. Ostatní čeští spisovatelé dosud Austrálii neobjevili – a Dutka ji objevil už kdysi dávno a dávno!

Co dodat? Netroufám si, jako neoborník, vyslovovat odborné závěry. Leč nemohu nevyslovit zbožné přání, aby se našel překladatel Dutkovy prvotiny „Slečno, ras přichází“. To by bylo něco! To by bylo něco! Nu, snad je to neznabožské utrhačství, ale dobře, že ta matka vzala roha do Austrálie...

Bořek Šindler

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štiky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 21/5/2017 v 14.00 hodin:

ANGLICKÉ JAHODY

„Srpnové dny roku 1968 se v české kinematografii neobjevovaly příliš často,“ říká režisér Vladimír Drha. „Nepočítáme-li normalizační agitky, byl „osmašedesátý“ součástí českých filmů až v devadesátých letech, spíš ovšem jako pozadí, historická danost nebo ornament. Tento scénář využívá historického dne 21. srpna jako dramatické situace, jako důvodu civilního psychologicko-milostného dramatu. Jeho ústředními postavami jsou mladí lidé a domnívám se, že tento fakt může jejich dnešním vrstevníkům osvětlit leccos z toho, co jim připadá jako vzdálená a nepřiliš slavná historie,“ dodává režisér. **Hrají:** Alexej Bardukov, Ivan Lupták, Marie Štípková, Viktor Preiss, Pavla Tomicová, Nina Divišková, Richard Zewel, Pier Orlandin, Miloslav Mejzlík, Vjačeslav Burlac a jiní.

Neděle 25/6/2017 v 14.00 hodin:

LIDICE

Příběh Lidic, je příběhem obyčejných lidí, kteří se absurdní shodou náhod připlétli do cesty dějinám. Podle scénáře Zdeňka Mahlera, oceněného cenou Sazky v r. 2007, nabízí pohled na tragický osud Lidic za 2. světové války z neobvyklé perspektivy. Přibližuje osudy obyvatel Lidic skrz mezilidské vztahy, a to zejména lásku, která stojí na začátku celého příběhu. Jde o velkofilm plný emocí, který poukazuje na to, jak zdánlivé maličkosti mohou změnit chod dějin a způsobit tragédii. Rok 1942 – německá propaganda úzkostlivě tají genocidu páchanou na civilním obyvatelstvu. Po atentátu na druhého muže třetí říše Reinharda Heydricha však udělá výjimku. Po vypálení malé české vesnice Lidice, vše vyhlásí do světa. Jako záminka k vypálení obce stačí jeden milostný dopis. V době svého tragického konce, v červnu 1942, měly Lidice za sebou dějiny trvající nejméně šest staletí. Nacisté chladně popravili všechny lidické muže, ženy a děti nechali převézt do koncentračního tábora. Některé děti dali na převýchovu. Celková bilance – 192 popravených mužů, 58 žen zemřelo v koncentračních táborech a 88 dětí bylo posláno do plynu. Obec Lidice byla vymazána z map a srovnána se zemí. **Režie:** Petr Nikolaev. **Hrají:** Karel Roden, Zuzana Fialová, Roman Luknár, Zuzana Bydžovská, Ondřej Novák, Norbert Lichý, Veronika Khok Kubařová, Václav Jiráček a jiní.

převzato z *www.securitymagazin.cz* Benjamin Kuras

Že Obama odchodem z prezidentství nevzdá svůj projekt „fundamentální transformace Ameriky“, který nestihl za osm let vládnutí dokončit, ač chybělo málo, předpovídali mnozí. Že v něm bude pokračovat tak okázale a okamžitě, však překvapilo i ty nejparanoidnější propadlíky konspiračním teoriím.

Tradice více méně velí, že odcházející prezident sbalí fidlátka, sebere pár cenností z Bílého domu jako suvenýry a vrátí se, odkud přišel, nebo půjde na lepší. Když Obamovi odjeli na ostrov anglického magnáta Richarda Bransona, doufalo se, že tam zůstanou, a přálo se jim to.

A on se pak náhle objeví ve Washingtonu coby nový majitel pětimilionové obezděné rezidence pár kilometrů vzdálené od Bílého domu, odkud hodlá v transformaci pokračovat. Že toto hodláání není jen nějaká z palce vycucaná dezinformace, čili *fake news*, by se zdála potvrzovat přítomnost několika jeho bývalých prezidentských úředníků a pracovníků jeho organizace zvané *Organizing for Action*. Ta se pyšní údajnými 30.000 členy nasazenými do vlivných pozic v 250 lokalitách sítě, které se přezdívá *Deep State* čili „hluboký stát“. Její první akce jsme už viděli v soudním zastavení Trumpova zákazu imigrace ze sedmi islámských zemí a v údajných „ruských“ dokumentech „usvědčujících“ Trumpa z konspirace s Putinem, které Wikileaks odhalily jako falsifikáty pocházející z vnitřností CIA. Její prorůst do médií stále ještě dokazují média typu Washington Post titulky jako „Trumpovo prezidentství nedokáže vystoupit z Putinova stínu“.

O tom, jaký rozsah a dopad tato „organizovaná akce“ bude mít, kolují různé dohady. Vycházejí hlavně z přítomnosti dámy jménem Valerie Jarrett, která se do rezidence nastěhovala s Obamovými a Obamovu organizaci diriguje. Moc se toho o ní zatím nepsalo, ale ví se toto:

Obamova hlavní poradkyně po celé prezidentské období. Chicagská psycholožka a právnička, bývalá funkcionářka tamních správních institucí, bokem taky ještě manažerka všelijakých hodně výdělečných podniků a guvernérka univerzit. Takže znalkyně Obamova základního tréninku v „organizování komunit“ podle receptů chicagského trockistického instruktora Saula Alinskyho na ovládnutí státu pronikáním do vládnoucích institucí. Ne náhodou se mezi jejími profesemi uvádí taky *civic leader* čili občanský vůdce. Pohledná míšenka pestré etnické palety africké, indiánské, skotské a francouzské. Narozená v Íránu, kde její afro-americký otec pracoval jako lékař v projektu americké pomoci rozvojovým zemím. Do Ameriky se vrátili, když jí bylo pět, ale uchovala si znalost perštiny. Znalci detailů americké politiky odhadují – podle přísloví *cherchez la femme* – že je ne-li autorkou, tak přinejmenším rozpracovatelkou Obamových transformačních plánů. V tomto kontextu si připomeňme, že dalšími Alinskyho známými žáky byli Bernie Sanders a tehdy pilná studentka práv Hillary Rodham, později známější pod příjmením Clinton. Jarrett je z nich všech nepochybně a bezkonkurenčně nejbystřejší, ale taky nejmazanější a nejradikálnější.

Mezi republikánskými kongresmany už kolují dohady o „stínové vládě“, která by „sabotovala současnou politiku“ a rozvířila něco jako „Americké jaro“, čili otevřenou vzpuru proti vládě či přinejmenším rozsáhlou sabotáž její politiky. A Trumpa z prezidentství svrhla prostřednictvím *impeachment*, čili obvinění z protiústavnosti, nebo donucením k rezignaci. Kvantita dosavadních anti-trumpovských demonstrací po celé zemi by tomu napovídala, jako nácvik na něco většího. Od kongresmanů už padlo pojmenování „studená občanská válka“. Kdo všechny tyto revolucionáře, zvyklé na vysoké příjmy, platí, by prý mohl vysvětlit George Soros a jeho nekonečná síť mimovládních organizací, domnívají se komentující kongresmani.

Politické podrazáctví nabírá u americké levice rozměrů nevídaných za celé americké dějiny. Provází je prudký nárůst organizovaného „náboženského“ satanismu, anti-trumpovské čarýmáry čarodějnických kruhů, islamizace křesťanských církví a „progresivních“ rabinátů, vulgarizace feminismu, radikalizace antibělošského rasismu. Jako by se proti Americe spiklo všechno peklo z nejtemnějších hlubin lidské podlosti. Má-li nebe ještě náladu zachraňovat tento zpitomělý svět, bude na to muset brzo sakramentsky přišlápnout.

Hyperaktivita, porucha nemocného času

Neviditelný pes 25. 3. 2017 Luděk Frýbort

Kdož zdržuje metlu svou, nenávidí syna svého; ale kdož ho miluje, za času jej tresce (kniha Přísloví Šalomounových, 13:24).

Jo jo, králi Šalomoune, to bys to schytl, být to dneska. Tělesné tresty! Hrůza! Barbarství! Musíme vědět, že od prvních dynastií egyptských nebo kam až lidská paměť sahá, se děti vychovávaly špatně, avšak mesiáši nových zítřků připadli na ten jediný správný způsob, jímž omyly předků napraví. Účinným prostředkem k tomu jsou učeně znící slovíčka, jimiž jest nahraditi zastaralé, všelijak diskriminační výrazivo. Tak například... ale nechám už úvodů a přejdu k věci.

Nevím, jestli jsem byl jako malý kluk hyperaktivní, jistě jsem ale občas zlobil, takže jsem dostal pár na zadek; ještě si vzpomínám, že nástrojem exekuce bývala plácačka na koberce. Což ovšem, jak se dozvídám z jednoho tuze poučného článku v 7. letošním čísle časopisu Respekt, bylo od mých milých rodičů naprosto zpozdilé, ne-li odsouzeníhodné. Měli vědět, že mám vrozenou poruchu chování, kteroužto je třeba léčiti; a to jinými metodami než plácačkou na koberce. Měli mě odvést k psychiatrovi, jenž by u mě zjistil řadu duševních výchylek. Naštěstí nehrozilo nebezpečí, že bych psychiatra pokopal, pokousal, poškrábal a poplival, neboť tak se hyperaktivita projevuje až za těchto pokrokových časů; čert ví čím to, že jí tenkrát ještě nebývalo. Ale snad abych přestal blbnout.

Tak to dopadá, když se šlechtný ideál nadřadí strohé realitě. Strohou realitou je to, čemu se za mého mládí říkávalo zlobiví, nevychovaní haranti. Šlechtným ideálem je předpoklad, že takový harant za své hovězí chování nemůže, jsa stížen vrozenou poruchou duševní rovnováhy. Podivné ovšem jest, že vrozená porucha okamžitě mizí, visí-li nad porušencem Damoklův meč v podobě plácnutí přes zadek, neřku-li páru facek. Rovněž že nepřetrvá telecí věk nějakých patnácti, šestnácti let; dospělý jedinec už jí bývá vesměs prost. Přitom může nabýt velmi drastických forem, jak dokládá výše zmíněný článek. Tak třeba takovýto příklad: *křičí chlapeček na maminku – já se nebudu oblíkat, jsi hnusná máma...* no, už měl jednu mít a bylo by po křiku, i kdyby to zastáncům šlechtného ideálu srdce utrhnout mělo. To ovšem říkám já, zpátečník. Tady se zase jiný chlapeček *vzteká, hází vším, co má zrovna po ruce, sprostě nadává,* ještě jiný *zkopal asistentku* (to jsem nevěděl, že jsou dneska ve školách asistentky – snad aby učitelka nebyla na tu rozjivenou bandu sama?). Avšak vezme, že ne chlapeček, nýbrž učitelka je vinna: *říká mu: tohle nedělej, tohle nesmíš.* Každý pochopí, že pak chlapečkovi nezbyvá, než nadělat z místnosti třídní kůlničku na dříví.

A tak dále a podobně, bylo by únavné vypisovat všechny uvedené příklady. Ač vím, že se dostávám do rozporu s imperativy tohoto času, pravím, že vynálezci pokrokových metod na sebe uvalili těžkou vinu, vnuknuvše nedozrálé dětské dušičce domněnku naprosté svobody bez ohledu na cokoli, s níž smí dle libosti řídit, ničit, urážet a napadat, aniž jí hrozilo být jen pokárání. Ušetřili jí sice tu a tam výchovný záhlavec, školou však život nekončí; a kouká pak dušička celá vyjevená, že na ni klade nároky, jímž není zvyklá a nedokáže je nést. Nejpozději nástupem do zaměstnání zjišťuje, že si naprosto nemůže dělat, co se jí zlíbí; že musí dbát pravidel pořádku, zodpovědnosti, hierarchie podřízenosti a nadřízenosti, v níž, pochopitelně, zpočátku stojí až na samém konci. Že prostě, chtěj nebo nechtěj, musí poslouchat, spolupracovat, přizpůsobovat se. Naštěstí v sobě člověk chová prastaré instinkty vzájemnosti a zařazení ve společnosti, jež ani nejpokrokovější výchova nedokáže potlačit, takže se z malých vyjevenečků nakonec stávají docela normální, slušní, pravidel mezilidského soužití dbalí lidé. Nebo aspoň většinou.

Jsou však i výjimky. Stává se, že malý darebáček, jemuž nikdo neukázal meze jeho vyskakování, dozraje ve velkého darebáka, snad že se u něj ony zmíněné instinkty vyskytují pouze v zakrnělé nebo vůbec žádné formě, snad že už se tak zakořenil v postoji Já sám, já první, já přede všemi, a ani následné pády na nos ho z toho nevyvedou. Kráčí pak životem jako každému protivný, nafoukaný sobec, v horším, ale nikterak vzácném případě jako trvalý klient bezpečnostních orgánů a vymetač kriminálů. Povíte mi možná, že zloději a jiní zákona přestupníci tady byli už vždycky; to byli. Ale byli to zloději z nouze, lidé propadlí sítem společnosti až na samé dno, neschopní jinak se obživit. Moderní doba zrodila jiný, cynicky by se dalo říci vyšší

typ: lotra z přesvědčení. První uklouznutí po šikmé ploše může ještě odčinit; opakují se, přijímá už filosofii lotroviny, jejíž stěžejní zásadou je ono zmíněné já sám, já první, kdo věří na nějakou slušnost, je vůl a patří mu, když ho semhle tamhle někdo obtáhne. Laskavostí komunistického režimu mi bylo dopřáno poznat lotry z přesvědčení v jejich přirozeném prostředí (na uhelné šachtě, kamž byli přivázeni zamřížovaným autobusem rovnou z kriminálu), takže vím, o čem píši.

Ale i když to nedojde tak daleko, bývá současně praktikovaná výchova-nevýchova příčinou rodičovského zoufalství; kdo si zvolil povolání učitele, aby si hned předem zažádal ve Vatikánu o svatozář, a není k ničemu dobrému ani samotnému nedospělci, jenž pak jen obtížně hledá cestu životem, a některý ji nenajde vůbec. Inu, strefili se mesiáši lepších zítřků i v tomto oboru parádně vedle. Otázka zní: dají se následky jejich pošetilosti ještě nějak napravit?

No, snad by se i daly, i když by si to asi vyžádalo svůj čas. Především by bylo nutno znovu určit mez, až po níž lze mít dětské střechování za projev nedozrálé dušičky, nad nímž je možno se pousmát, jejímž překročením se však mladý člověk dostává do konfliktu se zájmy společnosti a na konci všech konců i se svými vlastními. Některému stačí domluva, ono: *to nedělej, to nesmíš*, nad nímž vraštil brvy autor zmiňovaného článku. Jindy, jakáž pomoc, musí následovat trest. Nemusí to být hned, jak líčí Jan A. Komenský ve svém Labyrintu světa: *pěst, ferule (rákoska), metla na líci, na lebu, na hřbetě, až krvavou cedili a téměř napořád prouhů, šrámů, modřin plní byli*. I když... sám Komenský doznává, že také on prošel takovouto výchovou, a přesto se z něj stal Učitel národů; tím spíš nemůže být na škodu výchova mírnější, bez rákosky, prouhů a šrámů. Ve většině případů stačí plesknutí po prdelce, aby malý výtržník přišel k rozumu; v případech vážnějších pár po hubičce, když už pomlčím o plácačce na koberce.

Jak tak sleduji poslední vývoj, on i celý západní svět dospěl k jakési mezi, na níž je znát, že dál už to dle receptů bezbřehého liberalismu ne a nepůjde. To včetně tzv. antiautoritativní výchovy, blahého předpokladu, že ponecháme-li lidskému pulci absolutní svobodu ve všem všudy, vyroste z něj sebevědomý jedinec... podle toho, ctní zastaralých pořádků nápravci, podle toho, čemu tak říkáte. Má-li být tím jedincem samolibý, bezohledný, každému protivný sobec, povedlo se vám vaše dílo znamenitě. Jinak bych ale řekl – a jistě nejen já – že by toho nesmyslu mohl být pomalu už konec. Ne děti; naše doba je nemocná.

Fenomén Bill Warner

Neviditelný pes 16. 3. 2017 Pavel Chrastina

Evropa právě prožívá druhou největší krizi od druhé světové války. Prožívá krizi způsobenou globalizátory planety, multikulturalisty a neomarxisty, kteří pronikli do vedení EU a také do vlád některých evropských států. Tyto tzv. elity k nám masově a bezostyšně importují nový proletariát z jiných kontinentů. Výsledkem je organizovaný nájezd milionů muslimů na Evropu, který navzdory „kosmetickým“ zásahům evropského vedení stále trvá. Zdá se, že okamžik, kdy tato vlna zasáhne i naši zemi, je pouze otázkou času. Evropské země bývalého sovětského bloku, které spolupracují ve skupině V4, prozatím unijnímu diktátu o povinném umístění tzv. uprchlíků odolávají. Na druhé straně je Česká republika v tomto ohledu zřejmě nejslabším článkem tohoto přirozeného a legitimního odporu.

Mnozí občané Evropské unie po britském referendu o odchodu z EU a po volbě Donalda Trumpa prezidentem USA současné unijní vedení právem kritizují za naprosté selhání a neschopnost prohlubující se imigrační krizi důsledně řešit. Toto vedení se však chová, jako by vše bylo v pořádku, a nenápadně plánuje další omezování suverénního rozhodování svých členských států. Dává nám snad ono vedení najevo, že se na celém zruďném plánu importování cizích a nepřátelských kultur na náš kontinent přímo podílí?

V této souvislosti si musíme všimnout odlišnosti masové muslimské imigrace od všech ostatních migračních procesů, které jsme už v minulosti zažili. Těto otázce se více než jedno desetiletí věnuje celá řada politiků, religionistů, politologů, historiků i žurnalistů. Nejčastěji jde o mezioborové odborníky, protože islám je ve své podstatě

kombinací náboženské víry a silné politické doktríny. Najdeme mezi nimi také bývalé muslimy, mnohdy s akademickým vzděláním, kteří se mezi námi dokázali asimilovat a dnes nám pomáhají odhalit a pochopit pravdu.

Jedním ze specialistů zabývajících se výzkumem politické stránky islámu je PhDr. Bill Warner. Původem Američan, doktorát v oboru matematika a fyzika obdržel na *North Carolina State University*, avšak už celých čtyřicet let se věnuje výhradně doktríně politického islámu. O této problematice vydal už 15 knih, přeložených do mnoha jazyků. Titul „Právo šaría pro nemuslimy“ se stal světovým bestsellerem. Jako graduovaný matematik důsledně dokládá své vývody a závěry těžko vyvratitelnými grafy a statistikami, takže je celkem přirozené, že svou prací rozpálil do běla už řadu multikulturalisticky založených pseudovědců, mezi nimi i některé české antropology.

Intenzivně přednáší nejen ve Spojených státech, ale je zván i do mnoha evropských zemí. Také u nás jsem zaznamenal několik jeho vystoupení, většinou na akademické půdě. Navíc založil právě u nás, v Brně, institut CSPI (Centrum pro studium politického islámu), jehož je presidentem. K jeho největším zásluhám patří, že odhalil dualitu, chcete-li dvojí tvář, politicko-náboženského islámského učení. Znovu oživil problém naší neznalosti islámského pravidla, že pozdější agresivní a nesnášenlivé verše koránu jsou nadřazeny ranějším, vcelku mírumilovným, anebo je také úplně ruší. Aby bylo jasnější, o čem hovořím, dovoluji mi ocitovat část jedné jeho nedlouhé, zato však zásadní přednášky:

Rád bych vám řekl něco o emigraci, ale ne o emigraci obecně. Konkrétně o muslimské emigraci. Při diskusích musíme muslimskou emigraci oddělovat od ostatních druhů emigrace, protože muslimská emigrace má vždy skrytou politickou náplň. To se projevuje i v samotném kalendáři, který islám používá. Jejich kalendář nezačíná zjevením koránu, ani Mohamedovým narozením. Začíná v okamžiku, kdy se Mohamed přestěhoval z Mekky do Medíny. Proč si vybrali tohle datum? Protože tehdy se islámu začalo dařit. Označuje to začátek politického islámu.

Mohamed totiž kázal v Mekce své náboženství třináct let a přesvědčil pouze 150 Arabů, aby se stali muslimy. Ovšem když Mekku opustil a přesídlil do Medíny, stal se politikem a vojákem, stal se džihádistou. Když o deset let později zemřel, každý Arab byl muslimem. To znamená, že emigrace z islámu udělala politickou záležitost a s politikou a násilím se začalo islámu dařit.

Měli byste vědět, že devadesát jedna veršů v koránu všem muslimům nařizuje, aby napodobovali všechno, co Mohamed řekl a udělal. To znamená, že s jejich příchodem do nové hostitelské země začíná **politický proces**. Tento politický proces začíná slovy: „Jsme muslimové a naše náboženství obnáší to, že potřebujeme speciální místo k modlení, speciální jídlo halal, a podobně. Požadujeme odlišné oblečení.“ Islám se začne od hostitelské země oddalovat se slovy: „Musíme být jiní, protože jsme muslimové.“

Je třeba, abyste si uvědomili, že žádný muslim není jednotlivec, ale ve skutečnosti je částí ummy, většího celku muslimské komunity. A uvnitř této obce jsou vůdci. Vůdci jsou pak ti, kteří se stávají aktivisty. To není tak, že by každý muslim něco podnikal. Tohle dělají vůdci. Měli byste vědět, že každý člen ummy je nucen poslouchat vůdce. Tím se z islámu stává velmi silný politický blok. Když islám začne s imigrací, začne také s procesem islamizace hostitelské země. Proto se muslimská imigrace zásadně liší od jakékoli jiné imigrace. Konec citace.

Vzpomněl jsem si na často diskutované prohlášení předsedy slovenské vlády Roberta Fica: „Na našem území nedovolíme vznik ucelených muslimských komunit.“ Pokud pan premiér prostudoval alespoň jednu stať od Billa Warnera, a je velmi pravděpodobné, že ji četl i víc, znamená to, že má-li dostát svému slovu, může Slovensko přijmout tak nanejvýš 500 muslimů a navíc je povinně ubytovat každého v jiné obci. A teď mi povězte: myslíte si, že Fico dokáže svůj slib dodržet?

O českém premiérovi, který se nám postupně zapisuje do paměti rozpory mezi svými veřejnými prohlášeními a skutečnými činy, se v těchto souvislostech raději ani nezmiňuji.

Jde o právo českých občanů držet zbraň, ale i o suverenitu ČR

Evropská komise předložila Evropskému parlamentu směrnici o kontrole nabývání a držení zbraní. Dnes, v úterý 14. března, o ní bude hlasovat Evropský parlament.

Půjde pravděpodobně o další případ – po loňském hlasování o migračních kvótách – kdy bude Česká republika přehlasována proti vůli většiny českých europoslanců i proti vůli vlády České republiky.

Čeští poslanci EP v této věci spolupracovali spolu navzájem bez ohledu na stranickou příslušnost i s vládou a shodně směrnici odmítají.

O co v směrnici jde?

Podstatou směrnice je, že zakazuje některé zbraně, které dnes v České republice může oprávněný a prověřený občan – držitel zbrojního průkazu – legálním způsobem získat a tisíce lidí takové zbraně skutečně mají a nikdy s nimi nespáchali žádný kriminální čin.^[1] Krom toho, repliky historických zbraní, které dosud mohli lidé bez nutnosti zbrojního průkazu a bez registrace mít třeba zavěšené na chalupě nad krbem, budou muset být uloženy v trezoru, budou muset být zaregistrovány na policii a majitelé si k nim budou muset pořizovat zbrojní průkaz.

Proč jsme proti?

Za prvé, tato směrnice omezí možnost držet zbraně legálně, ale neodradí od získávání ilegálních zbraní zločince. Evropská komise se tedy mylí, když chce touto směrnicí bránit teroristickým útokům. Naopak ztíží lidem bránit se takovým útokům. Existence legálně držených a tedy řádně registrovaných zbraní mezi lidmi zvyšuje ochranu společnosti jako celku. Za druhé, směrnice může znamenat nucené odevzdávání a vyvlastňování některých dosud legálně držených zbraní v České republice a zasáhne tak do vlastnických práv lidí.

Co bude?

Evropský parlament bude o směrnici hlasovat dnes. Budu každopádně hlasovat proti této směrnici. V úterý dopoledne před hlasováním vystoupím s projevem k ostatním poslancům. Spolu s dalšími poslanci nebo samostatně předkládám řadu pozměňovacích návrhů, které mají šanci dopady směrnice na Českou republiku zmírnit.

Má politická frakce předně předkládá návrh na zamítnutí celé směrnice. Když neprojde, navrhuje má skupina řadu pozměňujících návrhů, které dopad směrnice zmírňují. Další zmírnění navrhuje skupina českých a dalších poslanců.

Samostatně ještě za moji politickou frakci podávám i pozměňovací návrh, aby ve všech případech, kdy touto novelou dojde k omezení vlastnického práva řádného majitele ke zbraní či jejím doplňkům, či dokonce k vyvlastnění, byla vyplácena spravedlivá náhrada. Nechci, aby k takovému vyvlastňování došlo, ale chci, aby – kdyby k němu došlo – nesla náklady Evropská unie, pokud vlastnické právo jakkoliv omezí.

Nechci, aby Evropská unie proti vůli České republiky diktovala České republice, jakou má mít legislativu týkající se držení zbraní. Dnes to bude směrnice o zbraních, příště to může být směrnice o podmínkách azylového řízení. Nenechme za nás rozhodovat druhé.

[1] Jde především o samonabíjecí zbraně, které vznikly předěláním ze zbraní samočinných, u nás především populární civilní varianty známé Sa 58 („Kosa“), které jsou používány jako zbraně sportovní. S takovými zbraněmi pořádají své sportovní a výcvikové aktivity i příslušníci Aktivní zálohy AČR. Dále se mají zakázat např. zcela běžné zásobníky nad 10 nábojů pro krátkou zbraň a nad 20 nábojů pro dlouhou zbraň.

Od Moháče k dnešku a ještě jednou tak daleko

Neviditelný pes 8. 3. 2017 Luděk Frýbort

František Palacký ukončil své „Dějiny národu českého“ rokem 1526, kdy Ludvík Jagellonský, král český a uherský, padl v bitvě u Moháče. Dělí nás od ní 491 let;

i pokouším se odhadnout: jak může vypadat svět za dalšího zhruba půl tisíciletí? Bude ještě vůbec nějaký svět? Totiž... kolem své osy se otáčet jistě bude; ale budou na něm žít ještě nějakí lidé? Jestli ano, kolik a v jakém stavu?

Jsem už věkovitý kmet a mohlo by mi to být jedno; znepokojuje mě nicméně, že politika i veškerá společnost naší doby žije výhradně dneškem. Budoucnosti jako by nebylo, půltisícileté ani žádné jiné; přitom úspěch západní civilizace byl založen na předvídavosti, na schopnosti plánovat o dlouhé úseky času dopředu. Kam se poděla? Zdráhají se naši politici a intelektuální vůdcové pohlédnout do zrcadla budoucího času bojíce se, co by v něm nedejrámu spatřili? Zkusme to za ně. Neboť doba nevoní právě růžemi, světu hrozí ne jedna, ale celá sbírka pohrom, a bylo by naléhavě třeba se na ně připravit. Snad ještě není úplně pozdě.

Pohroma ústřední a nejhroživější slove přelidnění. Když král Ludvík zahynul v moháčských bažinách, hostil svět půl miliardy duší. Když otec národa Palacký dopisoval své Dějiny, dotáhly to řečené duše už na jednu a čtvrt miliardy. O půl století později zpíval pan Werich „Svět patří nám, pro všechny dosti místa...“. No, možná ještě nějaké bylo, ale pomalu už přestávalo být. Dnes dosáhla demografická křivka sedmi a půl miliardy a stoupá strmě dál... kam až? Zastaví ji něco? Obávám se velice, že zastaví: všeobecný kolaps provázený hladomory a rozkladem všech funkcí, vesměs v zemích nazývaných eufemicky rozvojovými. Spatřuje-li kdo útěšnější budoucnost, prosím o laskavé sdělení, z čeho svou naději odvozuje.

Nešalme se. Už dnes se dostala nejedna, zejména africká, země na hranici úživnosti, některé i za ni. A lze mít za to, že jich bude přibývat, leda by tamní národy nechaly svého děsivého množení. V to ale nelze doufat; prozíravost není zrovna jejich ctností, to by nebyly tak rozvojové. Lidé se z nich snaží spasit útekem do zatím prosperující Evropy... no, taky bych se na jejich místě asi koukal spasit. Jsme ale, k čertu už jednou, povinni je přijímat? Zvlášť když si svou fenomenální množivost přinášejí s sebou?

Buďme milosrdní, spínají ruce lítostivé duše. Pomáhejme těm zoufalým lidem, co v nasazení života prchají po zemi i po moři, aby u nás našli nový, nadějnější domov. No, dejme tomu. Bezpochyby je milosrdenství cit krásný, následováníhodný a jaký ještě chcete, jenže, jakáž pomoc, problém přelidnění a z něj vyplývajícího stěhování národů neřeší; a vyhlídku do budoucna – ani nemusí být půltisíciletá – už teprve ne. Zanechme iluzi: buď chceme příštím generacím svého rodu zachovat snesitelné životní podmínky, nebo je nám jejich budoucnost lhostejná. Pakli není, neobejdeme se bez omezení živelného přistěhovalectví, nemáme-li dopadnout jako Sýrie nebo Somálsko.

Vida, Sýrie a Somálsko, o dalších adeptech téhož osudu nemluvě. Nespady do něj náhodou ani pletichami globalizátorů nebo komu se tak ještě stalo obyčejem připisovat vinu za nejrůznější maléry, nýbrž rozkladným působením náboženství, jehož jméno jest islám. Co bychom také chtěli od věrouky ustrnulé způsobem myšlení i konání ve století sedmém. Chtě nechtě musíme velmi bedlivě regulovat příliv migrantů z přelidněných tzv. rozvojových zemí, ještě mnohem bedlivěji se však musíme bránit průniku islámu, máme-li aspoň částečně – úplně to asi už nepůjde – zajistit rozumnou existenci svým potomkům do dalších a ještě dalších pokolení, jelikož ne námi končí dějiny.

Prognostika je řemeslo ošidné, omylů plné, ale pro jednu to můžeme zkusit: představit si život na matičce Zemi v roce 2517. I sázím si na nos prorocké brejle a vidím dvojí alternativu. Jednou je svět zalidněný půldruhou miliardou duší, což je zhruba bod, na němž se nalézala demografická křivka, než vystřelila téměř kolmo vzhůru k dnešnímu, nic si nemalujeme, nezvládnutelnému stavu. Země, které nedokázaly ukrotit svou množivost, tudíž zejména africké, ale také například Indie, jsou osídleny velmi řídko nebo vůbec nijak. Většinu ostatního světa obývá potomstvo dnešní západní civilizace, život však nevede nijak zvlášť luxusní. Poklady země, k nimž počítáme krom ropy a rud i sklářský písek, cihlářskou hlinu, cementárenský slín, patrně i uhlí a jiné materiály, jsou vyčerpány nebo se blíží vyčerpání; chtě nechtě se lidstvo obrací k materiálům obnovitelným – když je dnes tolik řečí kolem té obnovitelnosti – tedy zejména k dřevu. Naštěstí vyliďněné země zarostly novým lesem, takže je kde dřevo brát. Doprava... nejspíš zase koníčky a volskými potahy, když je s ropou amen. Další potíž může spočívat v energii; nebude-li dost brzy vyřešen problém jaderné fúze, větrníčky a sluneční panely to nespasí. A tak dále. Vše

v jedno shrnuto: naše potomstvo v roce 2517 bude nuceno žít skromněji a vesměs se dožívat i kratšího věku. Pobíhat s pazourkovým sekeromlatem v rukou bohdá muset nebude, jistý návrat k starým a zapomenutým metodám však bude nevyhnutelný. Určitou kompenzací toho stavu bude spousta neporušené nebo se vzpamatovavší přírody, plné zvěře a ptactva nebeského, když ne k užítku, aspoň k potěše.

Alternativou č. 2 je lidstvo – rozvojové zejména – namnožené do dvaceti miliard nebo se tomuto číslu blížící. Nestane-li se něco zásadního, bude této mety dosaženo někdy kolem roku 2100. Ale i kdyby to mělo být o století nebo dvě později, výsledek v pětisetletém horizontu je týž. I ukazují mi prognostické brejle zemi nesličnou a pustou, jak ji Písmo svaté líčí na počátku stvoření, ledaže navíc posetou zpráchnivělými kostmi někdejších obyvatel.

Uznávám, že obrázek budoucnosti, jak jsem jej vykreslil, je poněkud extrémní; že skutečnost může vypadat ne úplně – dnešní stav nezakonzervujeme, ani kdybychom se pozlatili –, ale o něco jinak a příznivěji. Jen trouba však si vybere ze všech alternativ tu nejkrásnější a diví se pak náramně, že šlo všechno jinak a šejdrem; kdo je rozumný, vezme v úvahu všechny možnosti včetně nejnepříznivější, a právě ji. Neboť na dobrý vývoj věcí se připravovati netřeba, na maléry a průšvihy však sakramentsky ano.

Ještě k básničce o matičce

Neviditelný pes 22. 2. 2017 Vlastimil Podracký

Je směšné, jak se individualisté prou o tom, zda by dítě mělo samo rozhodovat, jakou chce básničku, nebo jestli by mělo být ohlupováno hned na začátku života výchovou k univerzální bytosti bez pohlaví.

Feministky vkročily hned od začátku na velmi nejistou půdu, a to především neurčením hranice, kam až zajít v prosazování stejnosti muže a ženy, takže k extrému byla cesta velmi dobře připravena. Gender-feminismus vznikl z jakési pomýlené snahy o dokonalou rovnost, nikoliv jen vnější rovností příležitostí, ale dosažením vnitřní rovnosti. Zestejnění tvorů má být metodou dosahující cíle, aby žena nebyla diskriminována a hned od dětství vychovávána v podrízeném postavení. Ale, co když už dávno diskriminována není, když má rovná práva s muži, když má rovnost příležitostí? Jenže to nestačí, musí být vše rovné, i příjmy, i celý životní úděl, jedině tak se diskriminace dokonale odstraní. K tomu ovšem je nutná vnitřní přeměna, nikoliv jen úpravy vnějších pravidel společnosti, žena a muž se musí stát jinými tvory, než jsou, daleko více shodnými.

Ale tento úkol je nevyjasněný, v čem se má stát žena mužem a muž ženou, aby byl rozdíl smazán? Protože to nikdo neví, celý problém je nahlížen z hlediska životního úspěchu v povolání, jiný náhled nemá v tomto myšlení místo. Genderové feministky tedy přijaly vzor mužského světa práce a vydělávání peněz, **neprosadily nic ze svého ženského údělu**, neprosadily, aby ženy byly za svoji nezastupitelnou činnost nositelky života lépe honorovány a uctívány. Feminismus je příklad ideálu, který vznikl v dobrém úmyslu a skončil obludným potřeštěným extrémem, ve kterém se už ženy zřikají ženství.

Kdo tedy vlastně vítězí? Žena? Nikoliv, vítězí muž. Vzhledem ke své biologické odlišnosti nebudou ženy celkově (nikoliv jednotlivě) v tomto světě nikdy úspěšnější, vždy se budou cítit diskriminované a místo komplementárního života ženy a muže sledujících společné cíle, budou žena a muž odděleně ve stejné doméně si konkurovat ve stálém sporu a jejich vztah k výsledkům práce nebude nikdy jednoznačně vyřešen. Navíc, muž ženskou roli převzít nemůže, ale žena může vždy do nějaké míry nahradit muže v jeho činnostech. V rámci soutěže s mužem, do které bude nucena, bude svoji specifickou ženskou roli odsouvat a neplnit. To se už děje. Výsledkem je vymírání národa a špatná výchova dětí. Konec civilizace. Někdy mám dojem, že o to gender-aktivistům jde, žádný kladný účinek není.

Odbočme nyní ke srovnávání platů ženy a muže ve stejných povoláních. Ženy mají platy v průměru podstatně menší a to vede k názorům, že jsou diskriminované kvůli svému ženství. Nezapomeňme, že většina partnerů v rodině se domluví, že to bude žena, která se bude starat o děti, potom samozřejmě bude v zaměstnání hůře

použitelná a hůře placená a také se zpozdí v kariéře. Musíme také uvážit, že je těhotná, rodí a kojí dítě poměrně dlouho. Když to tak má udělat dvakrát, třikrát (jak by bylo záhodno) nebo dokonce čtyřikrát, tak je to dosti roků ztracených v profesní praxi a kariéře. Starat se o dítě je také přirozená práce ženy, i když tuto už v mnohých rodinách klidně převezme muž. Je to snad diskriminace? Pokud by to tak bylo chápáno, nutně potom žena mít děti nemůže a teprve v takové společnosti by mělo smysl uvažovat o naprosto shodném platu ženy a muže. Jenže taková generace by byla poslední generací národa a gender-feminismus hrobařem (což už do značné míry je). Doufám, že naše ženy tuto zhoubnou myšlenku nepřijmou.

Celý problém ovšem má snad řešit zaměstnavatel nebo stát zavedením kvót? Vždyť tento problém problémem není. V doplňujícím soužití ženy a muže jsou peníze společné a žena stejně řídí rodinu a manipuluje s penězi muže. Takže o co jde? O nic, je to uměle nastolený problém.

Dalším příkladem pomýleného gender-uvažování jsou společné veřejné záchodky. Přitom společný záchodek máme všichni doma, jsou ve vlaku a jinde. O co tedy jde? Jde o to, že na veřejných místech, kde je velký provoz a je problém udržet čistotu, byly zavedeny pro muže mušle, a to gender-aktivistům vadí. Je to technická záležitost mající čistě praktický význam. Muži ovšem musí být oddělení, protože není slušné, aby se ženy na močící muže dívaly. Takže v záchvatu gender-aktivity je možné jen dvojí: Buď budou muži používat stejnou mísu jako ženy, potom vzniknou problémy s čistotou v místech velkého provozu, nebo opět klesneme morálně o stupeň níže, ženy se budou dívat na močící muže u mušlí a možná dokonce i opačně, proč ne, když je rovnoprávnost. Uvažte sami smysluplnost takového opatření! Není to náhodou sexuální zvrácenost?

A nyní přicházíme k tomu nejzhoubnějšímu tématu gender-feminismu: k výchově dětí. Všichni normální lidé vždy dobře věděli, že **děti jsou budoucnost**. Kdo tuto samozřejmost nerespektuje, je mimo přirozenost, v podstatě je to jakýsi sobec, kterého nezajímá budoucí osud společnosti a stará se jen o sebe a přítomné problémy. Tak se chovají současní individualisté, ke kterým patří i genderové feministky. Diskuse mezi individualisty je jako mezi Martány, kteří právě přistáli na zemi. Vůbec neberou na zřetel historickou realitu lidstva, nutnost role mateřství a otcovství. Jakoby tyto role byly nadbytečné, jakoby matky být nemusely a otec bylo sprosté slovo.

Každá společnost, má-li existovat, musí vychovávat děti v řádu společnosti. Od mládí vštěpovat morální pravidla: Nesmí se krást, zabíjet druhé lidi, musí se ctít cizí majetek a svoboda druhého člověka. K tomu patří neodbytně i výchova k mateřství a otcovství, protože to všechno prostě je potřebné k existenci společnosti.

Dítě nemá svobodu. Dítě musí poslouchat rodiče a vychovatele. V rámci výchovy se musí připravit na roli matky a otce. Svobodu má, až se stane dospělým člověkem. Potom sice nemusí v rámci svého svobodného rozhodnutí roli matky nebo otce naplnit, ale společnost, má-li existovat, se musí snažit, aby tato role převážně plněna byla. K tomu má jedinou možnost v období výchovy dítěte. Jakékoliv rušivé vlivy narušující tento přirozený společenský záměr by měly být odstraněny stejně tak jako ostatní vlivy narušující morální výchovu. Vlivy rušící výchovu k mateřství a otcovství jsou zhoubnější než vlivy vedoucí k drogovým závislostem, protože drogově závislími se stanou jen jedinci, ale příklady a výchova nahrazující rodinu hédonismem má hromadný zhoubný vliv. Výchova dětí podle gender-feminismu je tímto zhoubným vlivem narušujícím přirozené poslání žen a mužů. Společnost nemá jinou možnost než tyto zhoubné vlivy odstraňovat. Diskuse připouštějící tak nebo onak genderově manipulovanou výchovu dětí nebo přisuzování dítěti rozhodování náležející dospělému patří na uzavřené oddělení psychiatrické kliniky, s normálním životem nemá nic společného.

Závěr: Ženy neprosadily pomoc společnosti a muže v realizaci svého poslání být matkami, vytvářet domov a zajišťovat niku jistoty a lásky. Přijaly mužský svět promiskuity, soutěží, práce do úmoru, chaosu a nepřátelství. Feminismus opustil úkol přinutit společnost přeměnit úctu k ženě a jejímu poslání ve skutečnou výraznou podporu jejího údělu, a přešel do zvrhlého extrému přimět ženy, aby se chovaly jako muži. Protože muž není schopen podstatnou biologickou roli ženy vykonávat, byla tato nezastupitelná ženská role opuštěna, aby bylo dosaženo nepřirozeného zestejnění tvorů.

Pokud se ženy nechají ohlupovat touto ideologií, zahubí svoji civilizaci, ve které jediné na světě nejsou otrokyněmi, mají shodná práva s muži a rovnost příležitostí. Civilizace se udrží jen tenkrát, když bude dostatek potomstva dobře vychovaného v idejích této civilizace. Má-li se tato jedinečná civilizace udržet, musí ženy svoji roli matek vykonávat, děti rodit v dostatečném množství zajišťujícím trvalou existenci společnosti a vychovávat je k mateřství a otcovství právě takovými básničkami, které ještě ve slabikářích zůstaly z dob, kdy ani ten nejhorší režim si nedovolil změnit přirozené poslání matky a otce. Dejme na zdravý rozum a odmítněme potrhlosti.

“K čemu jsou holky na světě?

Aby z nich byly maminky,

aby se pěkně usmály

na toho, kdo je malinký.

Aby nás měl kdo pohladit

a povědět nám pohádku.

Proto jsou tady maminky,

aby náš svět byl v pořádku.“

Jiří Žáček

Trable s matematikou

Neviditelný pes 1. 3. 2017 Marian Kechlibar

Výsledky českých žáků v matematice se průběžně zhoršují a nikdo moc neví, co s tím

Tento článek by nevznikl, nebýt náhody. Cestou do práce jsem v metru seděl vedle mladé dámy, která si se zaujetím četla rozhovor s profesorem Hejným, autorem tzv. Hejného metody výuky matematiky. Po chvíli pošilhávání přes rameno jsem se s ní dal do řeči. Byla to absolventka matfyzu, stejně jako já. Její názor na Hejného metodu? *Mohlo by to fungovat*. Velmi opatrně znělo to slovo „*mohlo*“. Velmi opatrně.

A toto setkání mě inspirovalo k sepsání několika ne zcela souvislých myšlenek na téma „matematika a my“.

To, že se teď naděje českého školství upínají na nějakou novou *metodu*, je přiznání těžké krize. Znalosti studentů se zhoršují. Od základní školy až po vysokou. (Viz třeba rozhovor s fyzikem Kulhánkem v *České pozici*.) Jak to, že někdy v roce 1980, kdy žádná Hejného metoda neexistovala, byly ty výsledky daleko lepší než dnes?

Trápí mě to. A nejenom proto, že jsem vystudoval algebru.

Mám obavu, že zhoršení matematických znalostí žáků je pouhým symptomem daleko závažnějšího úpadku celého školství, nebo dokonce společnosti jako celku. Proč?

Matematika je nejčistší způsob abstraktního myšlení, který máme jako lidstvo k dispozici. Netoleruje z principu *verbální bullshit*, který už zamořil spoustu odvětví lidské intelektuální aktivity. (Nebudu zabředávat do jeho definice: však víte, co myslím. To je jako s pornografií – těžko ji definovat, ale na pohled se pozná dost snadno.)

Matematika je také sociálně daleko otevřenější než spousta jiných přírodních věd. K praktikování matematiky nepotřebujete, na rozdíl od mikrobiologie či molekulární genetiky, žádné laboratorní vybavení za miliony. Stačí pár knih, papír, tužka a ochota lámat si hlavu, plus nějaký stupeň talentu a výdrže. Velcí matematici dost často žili ve skromných poměrech: Ramanujan vychodil indickou malozákladku, Erdős cestoval po světě s jedním kufrem plným oblečení, Perelman bydlí v panelákovém bytě na ruském sídlišti se svojí matkou. Málou část planety Země roku 2017 je na tom tak materiálně špatně, abyste tam nemohli provozovat matematiku, máte-li o to zájem. A naopak: pokud se u vás přímo nestřílí, nemůžete se moc vymlouvat na to, že úpadek znalostí matematiky ve vaší zemi je způsoben zhoršením hmotných společenských podmínek. Snížení výkonu ekonomiky o jedno procento se *nemusí* automaticky projevit snížením znalostí matematiky ve stejném měřítku.

Existují různé způsoby, jak měřit vyspělost společností napříč světem. Někdo přísahá na HDP, někdo jiný na Human Development Index. Podle mého názoru je kvalita matematického vzdělání lepším indikátorem, kam daná společnost směřuje, nežli HDP nebo HDI. Ukažte mi zemi s vynikající úrovní výuky matematiky a já vám ukážu

budoucí bohatou a spokojenou zemi se solidní životní úrovní. Napadá mě vlastně jen jediná výjimka, kterou byl bývalý Sovětský svaz. Matematika i fyzika se tam kultivovaly na vysoké úrovni, mimo jiné kvůli konstrukci vlastních jaderných zbraní. Ale ani špičková úroveň vědecké elity nedokázala zabránit tomu, aby tamní politický systém nezkolaboval. Jinak však dobrá úroveň matematiky obvykle předchází dobré úrovni celé země. (Nepočítám teď s nezaviněnými katastrofami, jako bylo např. vyplenění Polska nacisty v roce 1939. Tehdy bylo Polákům málo platné, že jejich matematika byla tou dobou na špičkové úrovni. Ale úplně zbytečné to také nebylo – polské Biuro Szyfrów přispělo rozhodujícím způsobem k prolomení německé komunikace.)

Pak je tu další věc. Lidé, organizace a státy mají tendenci lhát a činit se lepšími, než skutečně jsou. Politik má zájem tvrdit voličům, že se ekonomická situace zlepšuje; žadatel o půjčku má zájem předvést se potenciálnímu věřiteli jako bonitnější, než je, atd., atd. Existuje nepřeborný arzenál chytrých prostředků, kterými lze pokulhávací zemi na mezinárodní scéně kosmeticky „zkrášlit“. Např. při takové konstrukci eurozóny lhali o stavu své ekonomiky skoro všichni budoucí členové, jenom se tomu říkalo „kreativní účetnictví“.

V mezinárodním srovnání matematických znalostí se ale moc švindlovat nedá. Nedokážete opřít špatný výsledek legendou, která zakryje jeho neplatnost a posune vás mezi šampiony. Tam mají ty výsledky nějakou skutečnou srovnávací váhu, bez ohledu na to, co by se zrovna panu ministru hodilo. Pokud se Česká republika v tomto žebříčku posouvá k jeho dolnímu konci, je to velmi špatné znamení.

Kdykoliv začne nějaká oblast vzdělávání upadat, hledá se záchrana v *kreativitě*. Musím říci, že na toto posvátné slovíčko začínám být alergický. V každé diskusi o tom, co dělat s českým školstvím, se háže *kreativitou*, jako kdyby to byly konfety. Zní to hrozně pozitivně, ale mám dojem, že je to taková ta pozitivnost, která má zakrýt hluboké vnitřní pochybnosti.

Tím nechci říci, že kreativita není důležitá. Tím chci říci, že pro řešení problémů, jako že malý Honza neumí sečíst dva zlomky, je podle mého názoru buď na nic, nebo skoro na nic.

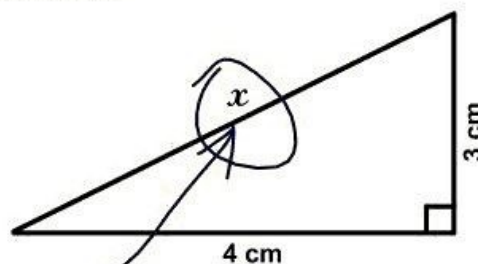
Kreativní odpověď

Kreativními schopnostmi disponuje v každém oboru jen malý počet lidí. Skutečně kreativních matematiků je nanejvýš tolik, jako skutečně kreativních hudebních skladatelů, a ani mezi studenty matfyzu nejsou úplně běžní. I když se omezíme na nižší úroveň školství, kde není potřeba zrovna geniality, tak nevěřím, že *kreativita* se dá naučit. Maximálně ji lze nepotlačovat, ale u většiny žáků v tom nebude žádný rozdíl, protože ji v potřebném rozsahu nemají. Ten zvláštní druh intuice, který talentovanému jedinci umožní „vyhmátnout“ jádro abstraktního problému, je darem shůry. Rozsáhlou praxí se dá do jisté míry nahradit – po třiceti letech v terénu už člověk viděl skoro všechno – ale rozsáhlou praxí to dítě samozřejmě nemá.

Předhodíme-li třídě nějakých sedmáků matematický problém na adekvátní úrovni a vyzveme-li je k tomu, aby jej kreativně řešili, většina z nich si bude tiše zoufat nad papírem. Menšina si v tom bude rochnit, což je pěkné, ale pak je otázka, zda by ta menšina neměla mít jinou hodinu matematiky, která bude vysloveně zaměřena na nadané jedince. To ovšem od aktuální vlády nemůžeme čekat, jejím heslem je *inkluzivita*, která bohužel znamená, že individuální nadání se bere jako nesystémová, až rušivá věc. Snažit se dát ty dvě skupiny dohromady a učit je jedním stylem v jedné třídě je samo o sobě chybou.

Druhá věc je, jakým způsobem vlastně tu matematiku zaměřit. Tady se skrývá další problém. Matematika není pro většinu lidí vášní, ale nástrojem. Co je lepší? Ovládat nástroj v menším rozsahu, ale s jistotou, nebo znát spoustu triků od vidění, ale vágně a nejistě?

3. Find x.

Here it is

Ocular Trauma - by Wade Clarke ©2005

Já bych hlasoval pro první možnost. Už proto, že matematika je vertikální strukturou, stavěnou po patrech, a každé patro nových znalostí se opírá o patra elementárnějších znalostí, která leží pod ním. Abyste mohli pokračovat k obtížnějším problémům, musejí vám elementárnější problémy a jejich řešení přejít „do krve“. Nemůžete se zabývat funkcemi nebo analytickou geometrií, aniž byste měli perfektně zažitou malou násobilku. Nemůžete se zabývat diferenciálním a integrálním počtem, aniž byste měli perfektně zažité elementární funkce. Atd. atd., jde to pořád dál, nijak se to neliší třeba od studia angličtiny, kde také nemůžete začít psát dopisy, aniž byste ovládali určité množství slovní zásoby a gramatiky. Každá znalost, kterou jste si osvojili natolik, že se kvůli ní nemusíte zastavovat, přemýšlet a hledat v knihách či v Googlu, vám uvolňuje myšlenkovou kapacitu pro těžší úkoly.

Jenomže tomu se dnes nadává *biflování*. Další slovíčko, na které jsem alergický, protože jeho význam se rozrostl zcela rakovinným způsobem. Nejsem příznivce toho, aby se žáci učili nazpaměť, do kterého řádu a čeledi patří treпка velká. To opravdu nikdy nepoužijí v praxi. Ale jednoduchou aritmetiku potřebuje člověk skoro každý den. Má si pokaždé znovu *kreativně odvozovat*, kolik je sedm krát osm? (Už jsem slyšel argument, že na to přeci stačí kalkulačka. Ach jo. Ano, místo chození pěšky můžu taky jezdit na vozíku pro postižené, protože se mi nechce namáhat. Ale je to nedůstojné zdravého člověka.) Celý ten dnešní koncept „*nemusím se učit věci, protože si je podle potřeby najdu na internetu*“ mi přijde jako snaha vylézt na Everest, aniž byste přitom museli šplhat. Ano, nemusíte šplhat, ale pak zůstanete sedět pod Everestem.

Jestliže momentálně gymnazisté v posledním ročníku probírají základy diferenciálního a integrálního počtu, ale mají zároveň problémy s počítáním procent a zlomků, znamená to, že celý ten systém je špatně. Naučte je, prosím, méně věcí – ale kvalitněji. Matematika není dějepis. V dějepisu můžete zaspát dějiny římské říše a přitom se o pár let později solidně seznámit s dvacátým stoletím. V matematice to tak ale nefunguje. Dokud nejsou základní znalosti perfektně zvládnuté, nedává žádný smysl pokračovat k něčemu těžšímu. Pokud na to různé děti potřebují různé množství času, je na místě je rozdělit do skupinek, které budou postupovat svým vhodným tempem.

Na to není potřeba žádná zvláštní metoda, na to stačí uplatnit zdravý rozum. Proč to tak vlastně neděláme? Ano, bylo by to dražší. Můžeme si dovolit současný „levnější“ systém, respektive žít s jeho výsledky?

Česká věda díky Trumpovi rozkvetne

Neviditelný pes 27. 2. 2017 Jiří Weigl

Levicoví pokrokaři po vítězství Donalda Trumpa šílí. V zápalu boje „dobra“ proti „fake news“ a „hoaxům“, které prý stojí za jeho vítězstvím, se roztrhl kolem nás neuvěřitelný pytel lží a nesmyslů.

Zastavme se u jednoho příkladu za všechny. Trump svým prvním prezidentským dekretem zakázal na 90 dní vstup do USA občanům 7 zemí Blízkého východu – Iráku, Íránu, Jemenu, Libye, Somálska, Súdánu a Sýrie. Jde většinou o tzv. rozpadlé státy (failed states), kde v důsledku cizích intervencí a následných bojů se rozpadly státní struktury, země ovládají islamistické gangy a zajištění bezpečnostních požadavků, které USA ve své vizové politice vyžadují, je zcela nemožné. Íránský teokratický režim byl pro svůj radikální protiamerický postoj a podporu terorismu vystaven rozsáhlým americkým sankcím od roku 1979. Proto chce Trump standardní imigrační procedury u těchto zemí změnit. Opatření připravila již Obamova vláda, ale nestihla jej zavést.

Udělal-li to však Trump, je to podle pokrokařů zločin. Jednotná globální protitumpovská fronta celý problém prezentovala tak, jako by Trump zakázal imigraci do USA jako takovou. Všude se demonstrovalo a obhajovala migrace a její přínos pro vznik a existenci USA, přestože kromě zmíněných rizikových rozpadlých zemí žádná jiná omezení imigrace zavedena nebyla.

Současně následovala poplašná zpráva, že Trump prý tímto dekretem zakázal muslimskou imigraci do USA. Rasismus a xenofobie – šileli hlasatelé „dobra“.

Muslimských zemí jsou však desítky a žádná omezení z důvodu náboženství se jich netýkají. Když tyto pomluvy přestaly zabírat, zjistili jsme ze zpravodajství našich médií, že Silicon Valley je totálně závislé na somálských a libyjských programátorech a jejich tříměsíční absence v důsledku Trumpova dekretu bude mít pro technologické firmy fatální důsledky. Nic se však nestalo.

A když už se zdálo, že boj o první Trumpův dekret bude ponechán na americké justici, vstoupí do hry o tomto víkendu čeští vědci a oznámí světu, že naše vědecké instituce nabídnou působiště všem vědcům ze zmíněných zemí, které Trumpův výnos postihl. Další dokonalá fraška a komický pokus o zviditelnění, tentokrát v odvozeném českém podání.

Tuší tito lidé, kteří se snaží vystupovat jako mluvčí české vědy, vůbec něco o zemích, o nichž mluví, a o tom, zda tam nějaká věda vůbec existuje? Mají představu, jak to v Somálsku, Libyi, Jemenu atd. vypadá? Jediným možným partnerem pro vědeckou spolupráci mezi zeměmi ze seznamu může být Írán, kterému by třeba v Řeži u Prahy mohli pomáhat v kontroverzním jaderném výzkumu. Je toto záměrem našich vědců, nebo jenom exhibují a nevědí, co mluví?

Každopádně se můžeme těšit, že doposud skromné výsledky české vědy rozmnoží jemenští mikrobiologové, libyjské virologové, súdánské informatiči, somálské inženýři a iránské jaderní fyzikové. A ještě to navíc nandáme zlosynu Trumpovi. Alláh s námi.

Institut VK

S čím by měl počítat uprchlík

Neviditelný pes 2. 3. 2017 Luděk Frýbort

„Být obyvatelem uprchlického tábora znamená vyloučení ze světa, ve kterém žije zbytek lidstva,“ četl jsem nedávno v jednom tuze rozšafném článku. *„Utečenci jsou přebytkem, jsou okradeni o všechny rysy své identity kromě té, že jsou uprchlíci.“*

Nuže, sám jsa někdejší uprchlík, měl bych k tomu co připodotknout. Tedy: pro osud uprchlíka se každý rozhoduje sám a dobrovolně. Rozhodne-li se pro něj a je-li aspoň trochu rozumný, informuje se předem, co ho tak nejspíš čeká, a uváží, převažují-li kladné stránky takového počínu nad zápornými a má-li smysl se do toho vůbec pouštět. Západní media přespříliš zdůrazňují drastické příklady běženců například z rozbombardovaného Halebu (je mi záhadou, proč se to jméno všude píše po italsku Aleppo); ve skutečnosti je v současné uprchlické vlně jen velmi málo těch, kteří prchají před válkou nebo pronásledováním; zpravidla hledají sytější živobytí a lepší zabezpečení. Měli by zakalkulovat, že je nedosáhnou hned, i když budou ve vyhlédnuté zemi přijati. Že uplyne nějaký čas, než povedou normální život; jak dlouhý čas, bude záležet na jejich vůli a schopnosti začlenit se do domácí společnosti. Ostatně i mně samému trvalo tři čtvrti roku, než jsem zase měl vlastní byt, pravidelný příjem a jiné náležitosti onoho normálního života, a to jsem emigroval do země kulturně blízké. Příšelci z kulturních oblastí evropskému životnímu stylu vzdálenějších, ne-li s ním v příkrém rozporu jsoucích, to může trvat podstatně déle, eventuálně se s mravy hostitelské země nesžijí nikdy. Hostitelské, podtrhuji; každý uprchlík by měl vzít na vědomí, že zatím je v zemi své volby hostem, ještě k tomu nezvaným. Záleží na něm, jak dlouho jím zůstane.

Kdo přitáhne s uprchlickým ranečkem, musí být srozuměn s tím, že stráví nějaký čas v záchytných střediscích, uprchlických táborech a jiných provizoriích toho druhu. Což nikterak neznamená ono zmíněné *vyloučení ze světa, ve kterém žije zbytek lidstva*; nebude v táboře upoután na řetěz, nýbrž z něj může kdykoli vyjít a s oním zbytkem lidstva se postupně seznamovat, má-li ovšem zájem. Mnozí nemají. Ani se ho nikdo nehotoví okrást o jeho identitu; spíš bývá zdrojem potíží, že z okolní společnosti jaksi neladně vyčnívá. Nezaprahejme kočár před koně; není úkolem lidu hostitelské země přizpůsobit se uprchlíkovi, nýbrž on mravům a zákonům země, jakkoli je mi hloupé zdůrazňovat věc tak samozřejmou. A jestli je uprchlík pro zemi jeho volby přebytkem... spíš by měl dbát toho, aby jí nebyl přítěží. Někdo by ho o tom měl poučit, když na to nepříjde sám.

Dvoji pak jest ctností uprchlíkovou: skromnost a vděk. Kdo očekává příliš mnoho, bývá zklamán; kdo je připraven spokojit se s málem, bývá příjemně překvapen. Jakž

jsem zakusil sám na sobě: byl jsem připraven nosit někde pytle nebo přidávat na stavbě, jen abych umožnil našemu potomkovi lepší start do života; místo toho se mi dostalo uplatnění v mém oboru, k jakému by mě bolševik nenechal ani z dálky přičichnout. Jiní očekávali, že budou hned uvedeni do vysokého postavení se špičkovým platem, a byli pak samá výhrada a samá stížnost. Ke své hostitelské zemi, Německu, dovedu být kritický, obzvláště v tomto opravdu dosti vyšinutém čase; zůstávám jí však podnes vděčný za vlídné, nápomocné přijetí, s jakým jsem nepočítal, spíš jsem se obával, že mi Němci budou omazávat o nos všelijaké odsuny a jiné nevlídnosti. Neomazávali, což je mi důvodem ne-li opět k vděku, jistě ale k uznání.

Ono to asi bude všechno jinak, než se hněvivě domnívá autor v záhlaví zmíněného článku. Západ dělá jednu závažnou chybu: ne že běžencům ve všem nevyhoví, ale že jim vychází až příliš vstříc. Tak v nich budí vysoká očekávání, jež – pochopitelně – nemohou být splněna. Výsledkem je nespokojenost, nezřídka přecházející do pohrdání až nenávisti. Říkám si, jestli uprchlíkovy začátky nemají být nesnadné; tak si spíš bude vážit postupného zlepšování své situace, než když se mu všechno nasype hned a rovnou pod nos. Jak na to – asi takto: tady máš přechodné, kdykoli odvolatelné povolení k pobytu. Přijď za rok, prokaž, že ses ničím neprovinil proti zákonům země, že máš pravidelné zaměstnání, postačující příjem a platíš daně. Pakli ne – adié, jdi, odkud jsi přišel; a jestli se ti nechce, pomůžeme ti.

Stejně tak by neškodilo se řídit zkušeností. V případě některých etnik a náboženských skupin, zdrženlivě řečeno, není valná, což se týká zejména nevolaných hostí islámského vyznání. Aby úřady hostitelských zemí neporušily zásadu rovného přístupu k uprchlíkům, přistupují ke každému jako k nepopsanému kusu papíru čekající, až co se z kterého vyklube; a díví se pak prevelice, vyklube-li se tu a tam z některého bojovník Islámského státu či pachatel vražedných atentátů. Ne. Zodpovědní činitelé by měli už předem vzít v úvahu, že islám není náboženství jako každé jiné, jak se z neznalosti tvrdívá; že má už v samých základech zabudovanou povýšenost a nepřátelství vůči každému, kdo by stál v cestě samým Bohem přislíbenému podmanění všeho světa jeho zákonu. Kdo si myslí že přeháním, nechť si přelouská pár stránek koránu, příkladů najde habaděj.

Dále: příjmem a hodnocením uprchlíků pověřené úřady by měly přísněji postihovat podvod a lež. Zatím tomu tak není; přišelci lžou o svém původu, lžou o svém vzdělání, mají-li vůbec jaké, lžou a lžou, až se jim od huby práší, podvod na podvodu stavějí, a zodpovědní činitelé to přijímají s fatalistickou odevzdaností, tak to už holt je, co naděláme. Zjištění podvodu nebo jen pokusu o podvod by mělo být důvodem k okamžitému vyhoštění; a podvodem je už příchod bez dokladů, nemám, ztratil jsem, spadly mi do moře, někdo ukradl. Lež a podvod jen tak bují kolem tzv. nedoprovázených dětí. Z jakýchsi lidskoprávních důvodů je nepřipustno provést zkoušku stáří, a snad nikomu ani nepřijde divné, že takovému nedoprovázenému dítěti raší vous. Avšak došla mě nedávno – tentokrát ze Švédska – takováto zpráva: nedoprovázené dítě, jakmile bylo za takové uznáno, ihned podalo žádost, aby za ním mohly přijet jeho děti a manželka. Nevím, jak to pak s žádostí dopadlo, ale jak znám bezelstně důvěřivou švédskou náturu, nevyloučil bych nikterak, že jí bylo vyhověno.

Je krásné projevit účast a ochotu k nápomoci, snad bychom ale mohli trochu dbát i vlastního zájmu. Prohnat uchazeče o azyl sítím zkoušky: co použitelného umíš? Jaké je tvé povolání, jaká kvalifikace? Čím můžeš přispět k dobru této země? Pakli neumíš nic, jen natahovat dlaň po sociální podpoře... litujeme, ale máme vlastních lajdáků dost. Ostatně: je to výše sociální podpory, co láká davy zájemců o blažený život do Německa, Švédska a několika dalších zemí. Bylo by zdrávo ji proškrtat, omezit na nejnutnější, a ještě lépe, místo hotových peněz vydávat poukázky na jídlo a ošacení, neboť kapsy daňového poplatníka nejsou bezedné. A možná by to bylo v zájmu i uprchlíka samého. Aby se naučil, že v občanském životě nic není zadarmo, vše má svou cenu a za všechno se musí platit. Leda by se do občanského života zapojit nechtěl, jak je tomu, bohužel, ve valné části případů. To je pak dobrá rada drahá.

Přemýšloval tuhle německý ministr vnitra de Maiziere, že by se pro odmítnuté žadatele o azyl měla zřídit detenční střediska, kde by setrvali až do rozhodnutí o zpětném transportu... ale to, obávám se, byla taková řeč k uklidnění dosti už našťvané veřejnosti. Máme letos na podzim v Německu celostátní volby, v nichž

uprchlická problematika bezpochyby bude jedním z hlavních témat, ne-li úplně nejhlavnějším; a páni politikové začínají dostávat, jak se tak po německu říká, studené nohy. Přečkají-li je bez podstatnější škody, lze mít za to, že detenční střediska i jiné návrhy toho druhu budou zapomenuty, politický život se povleče svým ospalým tempem dál, jen nic nevidět, jen nic neřešit, a komu se na tom něco nebude líbit, jest populist. Ach jo. Kolik kopanců ještě musí dostat Západ, aby se probudil?

Ruská konstanta

Neviditelný pes 17. 1. 2017 *Luděk Frýbort*

Úděl té chudé, hrubé ruské země je veliký... Rus vpraví nové prvky do evropské civilizace, které ji navždy z kořene přemění a vykoupí lidstvo. (Feodor Michajlovič Dostojevskij)

No, už se věru těším, až Rus vpraví ty nové prvky do evropské civilizace a z kořene ji přemění. Prostředky k tomu má: v umění desinformace se ruským tajným službám už tradičně jen tak něco nevyrovná. Ještě víc se těším, až přijde Rus a vykoupí mě z těch všelijakých patálií, co se na člověka teď ze všech stran hrnou... ale nechám již pošklebků, i když je někdy obtížno se jich zdržet, a obrátím zřetel k nedávným americkým volbám.

Úplně rozhodným přívržencem jednoho z kandidátů jsem nebyl, držel jsem ale palečky spíš panu Trumpovi a jsem vcelku rád, že volby dopadly, jak dopadly. Jisté výhrady bych si však dovolil. Nikterak mě totiž neplní nadšením vítězvy námluvy s vládcem bělokamenného Kremlu. I kdyby jistých zážitků v srpnu roku osmašedesátého nebylo, zkušenost nejméně jednoho století ukazuje, že laškování s ruským medvědem se ještě nikomu nevyplatilo; že jeho politika u sebe začíná a u sebe končí a při všem jen sebe na zřeteli má, jak věděl již Karel Havlíček-Borovský v polovině století devatenáctého. Rád bych tudíž doufal, že pan Trump ještě včas zařadí zpátečku, než dopadne jako svého času F. D. Roosevelt, také plný důvěry v tehdejšího kremelského vládce, že ho nechal spolknout půl Evropy včetně Československa. Ne že by mu v tom národ český – slovenský ani tak ne – nebyl nápomocen, ale to by byl námět jiného povídání.

Jest představa partnerství s Ruskem iluze nebezpečná; a málo záleží na tom, kdo zrovna sedí na kremelském stolci, jestli báťuška car nebo Voloďa Putin. Trvalým rysem ruského státu – ať už v kterémkoli čase a v jakékoli podobě – je územní rozpínavost; a rozepne se vždy tam, kde se mu naskytne snadná kořist (i když v případě Finska let 1939 - 1940 si ruský medvěd také už připálil čenich), nebo jí přílišná důvěřivost udělá místo sama. Což by ještě samo o sobě nebylo nic tak zvlášť výjimečného; ony i jiné evropské státy se do historicky nedávné doby rozpínaly, kam až to šlo i vůbec nešlo; i řeklo by se, že když se roztahovačné choutky pustily jich, pustí se s nějakým zpožděním – Rusko odjakživa popajdává za vývojem – i jej. Jenže on je tady jeden podstatný rozdíl. Rozpínavé sklony velkých i menších evropských mocností vždy bývaly věcí vyšších politických a vojenských kruhů; poddaného občánka výboj, zdařil-li se, příjemně zašimral v duši, na první místo svých zájmů jej však nekladl, máje jiné starosti. Ruský poddaný se s výbojnou politikou své vrchnosti nadšeně identifikuje, třebaže se od ní sotva kdy dočkal něčeho víc než bídy a útlaku po samou hranici otroctví, nebo i za ni. Avšak slyšíme vyznání z úst nejpovolanějších.

Už potřetí jsem se začel do Solženicynovy knihy Souostroví Gulag. Je to otřesné svědectví. Teprve jím se Západ probral ze savých naivit, mód a módiček, teprve jím začalo být západní intelektuální levice trapné otevřeně stranit sovětské tyranii. Přesto mi na líčení vši té krutosti a ideologické zběsilosti něco neladí. Jste, abych se tak vyjádřil, divná čeládka, vy Rusové, Alexandře Isajeviči. Sám jste býval věřícím komunistou, bez stínu pochybnosti jste přijímal předpoklad nadřazenosti sovětského systému, než Vás z toho vyvedlo zatčení a transport za dráty Gulagu; a ještě déle Vám trvalo, než jste se začal zamýšlet nad hlubšími příčinami a souvislostmi. Ne zrovna souhlasně, ale s jistým pochopením píšete o ruských exulantech, nadšeně se hlásících do boje proti fašistickému nepříteli (a skončivších, jak jinak, v sibiřských koncentracích); píšete o věznicích téhož Gulagu, dobrovolně vstupujících do tresta-

neckých jednotek vysílaných na nejnebezpečnější úseky fronty s vyhlídkou na téměř jistou smrt... já Vám nevím. My, uprchlíci z komunistického Československa, jsme si zachovali nostalgickou vzpomínku na svou starou vlast, s její politickou vrchností jsme se ale nikterak neidentifikovali, nýbrž jsme ji posílali k čertu, a z komunistického pravověří jsme si tropivali šoufky. A že by nás nenapadlo se pro ni vrhat v boj, kdyby ta eventualita nastala... spíš, pokud to věk dovoľoval, bychom byli ochotni bojovat na straně Západu.

Mám i vlastní, byť zdaleka ne tak drastickou zkušenost. Sedával jsem nedlouho po svém úprku na Západ v několikaměsíčním kurzu němčiny spolu s příslušníky vícera východoevropských národností. My Češi, stejně jako Slováci, Poláci či Rumuni, jsme děkovali osudu, že nám dopřál uniknout z komunistického chomoutu; Rusové (seděli v témže kurzu na základě údajně německého původu, ať skutečného či vyšvindlovaného) na něj nedali dopustit. Zažádali o vystěhování – trvalo deset až patnáct let, než jim načalstvo vystavilo příslušnou bumážku – protože kaše i vodky bylo v takovém Německu, co hrdlo ráčilo a rzí prožraná auta za pár marek; hájili však dotčeně Sovětský svaz, když se o něj někdo z nás kriticky otřel. I na výročí Velké Říjnové – prý, nebyl jsem naštěstí u toho – po chodbách pod rudými prapory pochodovali a gerojské písně pěli, celí hrdí na svou sovětskou vlast pro její sílu a velikost. Zčásti je omlouvalo, že o světě za ostnatými dráty neměli nejmenšího ponětí; jinak by je možná napadlo, oč bohatší i volnější život je v maličkém Lucembursku než v sovětské vlasti při vši její velikosti. Ale jen zčásti; příčina byla – a zůstává – hlubší.

Neboť takový je Rus. Až po uši naplněný... kdyby jen vlastenectvím. Mesiášským pocitem národa vyvoleného, jemuž jest určeno osvítiti zbytek světa svým duchem a vykoupiti lidstvo, jak se můžeme dočíst z citátu v záhlaví tohoto článku. Přitom nebyl Dostojevskij sám; o čisté duši ruského mužíka, jenž se má lidstvu stát vzorem k následování, bájil i Tolstoj a řada jiných velikánů ruské literatury včetně samotného Solženicyna. Také on v závěru své životní dráhy viděl historické poslání Ruska v návratu k prostému venkovskému životu pod žehnající rukou pravoslavné církve... Kde se tahle, povězme to ohleduplně, posedlost vzala? Ovšem, teorie tzv. třetího Říma (po zániku říše římské a konstantinopolského císařství je teď co světlo světa na radě Moskva) pocit dějinného poslání jistě podporuje, ale ani to nebude úplně všechno.

Možná je vysvětlení prostší, než se zdá. Uzavřme národ – kterýkoliv – do izolace, odřízněme jej od informací z vnějšího světa, nepřipusťme jiný názor než oficiálním sítím profiltrovaný. Zdaří-li se to, máme vyhráno; pak stačí už jen národu nahučet do uší jeho výjimečnou výbornost, nadřazenost kdekomu nalevo a napravo, extra poslání ukazovat světu tu jedinou správnou cestu, i kdyby z něj cucky lítat měly. Tomu ochotně uvěří nejen duševní prostáček, nýbrž i lidé vzdělaní a inteligentní; ochotně přijmou nouzi a poddanství výměnou za pocit mesiáše pověřeného přešít špatně slátaný svět nasprávně, když na to přijde, i za cenu válek a sebezničení. To není nic mimořádného, takových pádů si svět už zažil víc a jak tak koukám, ještě zažije. Rus je výjimečný tím, že mu uzavřenost v nesmírných rozlohách jeho země brání přijímat impulzy z okolního světa úspěšněji než potenciálním mesiášům zemí jiných, kde se vzdálenost od hranice k hranici nečítá na tisíce, ale na stovky, někdy jen desítky kilometrů.

Na čemž mnoho nezměnil ani kolaps Sovětského svazu. Možná je dnešní Rusko demokratickou zemí, stačí-li někomu, že tam mají parlament a občas se dokonce pořádají i volby. Jiná věc je, přestane-li konečně už jednou pokládat země a národy ve svém širokém sousedství za Pánembohem darovaný materiál, z něž je možno stavět věž ruské slávy a moci. Zatím to tak nevypadá. Spíš, jak naznačuje příklad Abcházie, Jižní Osetie, Krymu a východní Ukrajiny, je zarputilá výbojnost čímsi, co bychom mohli nazvat ruskou konstantou. I byl bych zdrženliv s navazováním partnerských vztahů, být panem Trumpem. Ostatně nejen jím; ani v zemích českých není nedostatek pánů jen jen natahujících nožku k slovanským tanečkům, bez ohledu na mnohonásobnou zkušenost s ruským medvědem.

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ PŘÍSPĚVKY NEBO VĚSTNÍK \$25?

Naďa Čižmárová, rozená Kratochvílová, z jihočeské Soběslavi se v pondělí večer 19. prosince stala ve svých 35 letech jednou z náhodných obětí masového vraha, který na berlínském vánočním trhu ve jménu tzv. Islámského státu ukradeným nákladákem hromadně pobíjel „nevěřící“.

Nábožensko-ideologicky motivovanou masovou vraždu, kterou německá kanclérka Merkelová, jak vyhlásila do médií, ale vůbec nechápe, tuniský zabiják urážlivě oznámil k propagandistickému využití Spojenci bombardovaným a Irákem jen pomalu dobývaným tzv. Islámským státem. Stalo se tak na videu předtočeném blízko jedné z berlínských mešit. Ta mu pro jeho hromadné vraždění a zřejmě i snadný následný útěk přes hranice tří členských států Evropské unie pohotově poskytla účinné zázemí. Taková mešita ale v tzv. starých zemích Evropské unie není žádná výjimka. A ani předvánoční berlínská hromadná vražda nebyla v Evropské unii první, a patrně nebude ani poslední. Ani její pachatel se nevymyká uniformní řadě svých zfanatizovaných předchůdců. Ale v první řadě ani prostředí zřízené Evropskou unií, jež toto mnohaleté, centrálně řízené hromadné vraždění v Evropě snadno umožňuje a navíc k němu svou ideologicky a politicky protievropskou povahou a zaměřením přímo vybízí.

Konkrétní podobou dnešní masové islamistické vraždění a šíření organizovaného zločinu nesmírně usnadňujícího prostředí Evropské unie (s výjimkou Velké Británie a Irska) a i několika dalších evropských států je tzv. schengenský prostor bez kontroly vnitřních hranic evropských států. Berlínský vrah se v něm bez osobních dokladů v klidu bez potíží dostal vlakem přes německo-francouzskou a následně francouzsko-italskou hranici. Právě tak snadno se mohl dostat i do České republiky, podle její současné vlády hrdého členského státu EU a schengenského prostoru. V České republice by mu ale chybělo životně nezbytné zázemí ochotně pomáhajících souvěrců, a tak zvolil mnohem bezpečnější útekovou trasu.

V České republice totiž zatím nezakořenila a nerozvinula se neomarxistická ideologie a praxe multikulturalismu, i když se to její pomatení zastánci snaží houževnatě dohnat. Je dost naivní domnívat se, že multikulturalismus znamená přívětivé soužití rozmanitých kultur na základě sdílených zásad snášenlivosti a respektu příslušníků každé kultury k jiným. Ideologie a praxe multikulturalismu místo toho přikazuje snášenlivost ke kulturám, jež principiálně odmítají platnost základních občanských a lidských práv pro všechny a rovnost všech lidských bytostí před zákonem, tedy jejich rovnoprávnost. Ideologie a praxe multikulturalismu neuznává přirozený proces vzájemného kulturního ovlivňování a vývoje, a proto i kulturní a kulturně civilizační změnu jako takovou. Původní marxistickou ideologii třídního boje ideologie multikulturalismu pozměnila v kulturně politický boj proti kultuře, jež je údajným viníkem všech nespravedlností a zločinů lidských dějin, tzv. kultuře bílého anglosaského protestanta, v první řadě kultuře Spojených států amerických. Ta z důvodů takto neomarxisticky zdůvodňované dějinné odplaty vlastně žádná práva mít nemá. Má tedy žít spolu se svými islám, atp. urážejícími zásadami demokracie, právního státu i občanských a lidských svobod v trvalém područí jakési multikulturalistické diktatury kulturního proletariátu.

Postupné zavádění multikulturalismu v původnějších členských státech Evropské unie způsobilo vznik a hlavně dlouhodobě silící izolaci jinokulturních městských oblastí, zpravidla nepřátelsky naladěných a zaměřených proti většinovým společnostem příslušných zemí.

A tak v nemálo státech Evropské unie krok za krokem vznikla bikulturní, tedy dvoukulturní společnost. Nejenže právě tyto jinokulturní oblasti poskytují životně nezbytné zázemí radikálním islámem motivovaným, masově vraždícím teroristickým uskupením. Dějiny by nás snad již konečně mohly a měly poučit i o tom, že bikulturní společnost vždy nutně vede k rozpadu celku společnosti a výsledně ke konci jejího státu. A o domněle historicky nutný zánik států ostatně trvale usiluje jak marxismus, tak ideologie a důsledně antipolitická, a proto antievropská, politika Evropské unie.

Za pozornost stojí reakce z vládních kruhů Velké Británie na předvánoční hromadnou berlínskou vraždu. Je to jednak obava z opakování takových zločinů na britské půdě a jednak dodatečná úleva z červnového správného a prozíravého rozhodnutí

občanů z Evropské unie vystoupit. A jaká je reakce naší vlády? Zatím je to vyjádření ochoty k podpoře rodiny v Berlíně před Vánoci zavražděné Nadi Čižmárové. O Evropské unii jako trvale lákavém schengenském prostředí a životně nezbytném zázemí masového islamistického vraždění ani slovo.

Místo toho se z Bruselu ozval arogantní hlas předsedy Evropské komise Junckera, že Evropská unie nebude v žádném případě měnit migrační politiku. Je to nanejvýš povážlivé a závažné stanovisko. Česká republika k němu zatím mlčí. Její občasně odchylné názory, postupy a varování ostatně ze strany bruselské vrchnosti dosud sklízely, jak i výslovně potvrzuje ministr vnitra Chovanec, jen nadávky a zpupné ignorování.

V dané situaci by ale Česká republika měla právě nyní, nejlépe spolu s visegrádským uskupením, přejít do ofenzivy. Vláda a parlament by měly požadovat trvalé obnovení vnitřních hranic mezi státy Evropské unie, tedy: zrušení schengenského prostoru. Vláda by měla neústupně trvat na své, Evropskou unií soustavně napadané, přistěhovalecké politice. A pokud Evropská unie svá stanoviska nezmění, měla by vláda vyhlásit referendum o vystoupení České republiky z Evropské unie. Památka v Berlíně zavražděné Nadi Čižmárové a ohrožená bezpečnost našich občanů a našeho státu ji k uvedeným naléhavým krokům zavazují.

Autor je filosof

Islám a nárůst terorismu

Neviditelný pes 3. 1. 2017 *Pavel Černocký*

Každého našeho i zahraničního politika, který souvislost migrační vlny s nárůstem terorismu nechápe (anebo spíše chápat nechce), lze označit za hlupáka. Samozřejmě, téměř každý politik je ochotný zapřít nos mezi očima, jen aby obhájil svůj politický názor. Jako ty tři legendární opičky: NEVIDÍM, NESLYŠÍM a NEMLUVÍM (o tom, co se mi do krámu nehodí).

S narůstající vlnou „souvěrců“ do Evropy totiž roste sebevědomí radikálů. Navíc si uvědomují, že mají velkou šanci ukrýt se v takzvaných no-go zónách, kde snadno najdou pomoc sympatizantů. Nejenom, že se teroristé a třeba i neorganizovaní radikálové snadno vmísí mezi válečné utečence, ale nový impulz k teroristickému činu dostanou i mladíci, kteří už v zemi žijí řadu let. Tady platí přímá úměra. Čím více je muslimů v zemi, tím větší je pravděpodobnost, že k teroristickému činu dojde. Potvrzují to statistiky ve všech „refugees friendly“ zemích v západní Evropě.

Sluníčkáři hlásají svoji víru. Všem uprchlíkům je třeba pomáhat, chápat je, omlouvat a snažit se je začlenit do společnosti... Pitomost. Rozumné je pomáhat pouze prokazatelným válečným běžencům, a to ještě jen do té doby, než je možné poslat je zpátky do některé muslimské země. V tomto punktu lze se Zemanem souhlasit.

Je nezbytné pochopit principy islámu, což je náboženství zjevně nepřátelské a agresivní. Často mám dojem, že liberálové, kteří o islámu v televizi rozumují, nemají ani tu základní znalost jeho postulátů. Musím to zopakovat: „Povinností dobrého muslima je šířit víru slovem, ohněm i mečem a o svých skutečných záměrech káfirům (nevěřícím) lhát.“ O moc víc nemusí běžný občan o islámu vědět...

Evropa se dokázala islámské invazi v minulých stoletích ubránit. (I když se mohamedáni dostali až k Vídni.) Nepoučila se ovšem. Politici se domnívají, že se islám změnil. Nesmysl. Ten je stále stejný, neměnný, ukotvený ve středověku a jeho problémem je, že neprošel žádnou reformací, jak k ní došlo v katolické církvi. Islám má jakoukoliv reformu přímo zakázanou.

Pokud má Evropa rozum, tak bude (po vzoru islámských zemí) nepřátelské náboženství zatlačovat. Tedy žádné mešity, žádné náboženské symboly. Chcete přijet do Evropy na návštěvu? Proč ne, ale respektujte naše zvyklosti v oblékání a chování. Budeme k vám stejně tolerantní, jako jste vy k nám, když k vám přijedeme na dovolenou. V Saúdské Arábii nesmíme budovat křesťanské kostely, u nás nebudete budovat žádné mešity ani modlitebny. Vás urážejí naše odhalené ženy bez pokrývky hlavy? Nás urážejí vaše muslimské šátky.

Naši liberálové se pyšní tím, že jsou tolerantnější a ušlechtilější než politici v totalitních, arabských režimech. Jsme lepší než oni, říkají. Podobnou ctižádost já opravdu

nemám. Jsem ochoten pomáhat správným způsobem a na správném místě tomu, kdo si to zaslouží. Ovšem podporovat kriminálníky a parazity, kteří se do Evropy hrnou, dnes především z Afriky, pokládám za nesmysl. A to nesmysl velmi nebezpečný.

Evropa má problém

Neviditelný pes 23. 1. 2017 *Jan Bartoň*

Inaugurační projev nového amerického prezidenta byl podle některých „furiantský“. Podle jiných „příliš konfrontační“ a „průměrný“. Jestli Trump udělá jen 10% toho, co slibuje, má Evropa o čem přemýšlet.

Projev Donalda Trumpa se nesl v duchu „Amerika na prvním místě“. Byl podle některých prvních komentářů amerických médií, která Trumpovi nic nedarovala a zřejmě ani dál nedarují, zbytečně konfrontační. Během projevu americká režie jednou ukázala tvář Baracka Obamy, která byla zřetelně zachmuřená. Po Trumpově projevu měl Obama údajně říci: „dobrá práce“. Přitom celý projev byl absolutním popřením všeho, co Obama v domácí i zahraniční politice udělal. Do značné míry se Obamovi jako bumerang vrátil nekritický obdiv médií, když tato média oslavovala jeho první inaugurační řeč, v níž se důrazně vymezil proti politice G. W. Bushe. Tehdy jsme ze Spojených států neslyšeli nic o „přílišné konfrontační rétorice“. Naopak, bylo to americkými médii vyhodnoceno jako úžasný nový začátek, kdy USA pod Obamou prožijí nový restart.

Tehdy, po zvolení Baracka Obamy prezidentem v roce 2008 a po jeho nástupu do úřadu v lednu 2009, jsme byli médii přesvědčováni o tom, jak se pod novou americkou vládou zlepšily evropsko-americké vztahy. Nikoho z nás by ale ani ve snu nenapadlo, že kvůli americké politice na Blízkém a Středním východě, která znamenala úplné vyklizení pozic v tomto regionu a chaos nejen v Iráku a Afghánistánu, ale i v další zemích regionu, zejména v Sýrii a Jemenu, se dramaticky zvýšila snaha milionů tamních obyvatel dostat se za jakoukoliv cenu do Evropy. Závěr Obamova mandátu tak zastihl Evropu „v nedbalkách“. Najednou byly k ničemu ideály o svobodě a volnosti, když se migrační vlna roku 2015 zcela nesla v duchu nikým nekontrolovaného pohybu statisíců osob po evropském kontinentu s cílem dostat se do Německa. V rámci tohoto procesu, který v současnosti pokračuje novými trasami z Libye do Itálie, ztratila Evropa schopnost věnovat se podezřelým aktivitám islamistů, na což pak státy jako Francie a Německo doplatily krvavými teroristickými útoky. V náhlém prozření pak Barack Obama označil americkou pomoc na likvidaci libyjského diktátora Kaddáfího za velkou chybu a svedl celou libyjskou anabázi na tehdejšího premiéra Velké Británie Davida Camerona. A mandát své administrativy zakončil Obama „stylově“ – podrazil stát Izrael tím, že americká velvyslankyně při OSN nevetovala protiizraelskou rezoluci. Těsně před odchodem ze svého úřadu pak Obama tento krok obhajoval jako americkou „službu“ k zajištění trvalého řešení izraelsko-palestinského konfliktu formou „dvou států se společným hlavním městem Jeruzalémem“.

Zdá se, že mnohaletá vyjednávání o společném trhu Evropy a USA budou Trumpem smetena ze stolu. Trump už německým automobilkám pohrozil zavedením vysokých cel, pokud budou vozidla na americký trh vyrábět v levných zemích jako Mexiko. Automobilka Ford svůj záměr investovat do výroby aut v Mexiku stáhla. To je jasnou známkou toho, že v této oblasti bude Trump tvrdý a neoblomný. Slíbil před miliony svých posluchačů v USA, že do amerického průmyslu vdechne nový život, a bude na tom zcela jistě tvrdě pracovat.

Pak je tu Rusko a Čína. Připomíná se éra Henryho Kissingera, který rozehrál partii s uznáním jedné Číny v moci komunistů tak, aby tím donutil vedení tehdejšího SSSR, dnešního Ruska, k vážnému zahájení politiky uvolňování napětí v Evropě, což vedlo k prvním odzbrojovacím dohodám mezi SSSR a USA po II. světové válce. Podle této analogie i z toho, že Trump již jednal s Kissingerem, se údajně rýsuje Trumpův plán na významné zlepšení ruskoamerických vztahů proto, aby dosáhl od Číny ústupky v oblasti levného čínského dovozu do USA. Tak jako někdejší sblížení USA s Čínou donutilo komunisty v Kremlu jednat s USA o odzbrojení, chtěl by Trump sblížením s Ruskem donutit Čínu k ústupkům, které by znamenaly návrat alespoň

některých průmyslových odvětví zpátky do USA, odkud kapitál odešel za levnou pracovní silou Číny.

Někteří čeští politici, jako TOP 09 reprezentovaná Miroslavem Kalouskem, mají ze sblížení Moskvy a Washingtonu obavy, aby se obětí tohoto sblížení nestal středoevropský a východoevropský prostor. Přeloženo do srozumitelného jazyka: aby Moskva nedostala opět své bývalé východoevropské gubernie zpět do sféry svého vlivu. Domnívám se, že bezprostředně nic podobného nehrozí, ale je zřejmé, že nás udržení spojení s USA v rámci NATO bude stát desítky miliard korun, které dlužíme našemu závazku na zbrojní výdaje v alianci. Podle Trumpa je to vůči USA nefér a již několikrát, jak během kampaně, tak i před inaugurací, se k neplnění spojeneckých závazků ze strany evropských vlád vyjádřil kriticky. Reakcí čelných evropských představitelů je idea „evropské armády“, což je projekt naprosto iluzorní a jen obtížně realizovatelný bez souhlasu NATO, v němž USA hrají dominantní roli. Již v dubnu tohoto roku se má uskutečnit vrcholné jednání aliance NATO, kterého by se měl poprvé zúčastnit nový prezident USA. Očekávám, že svou kritiku neplnění závazků ke zbrojním výdajům u většiny evropských států na jednání aliance ještě vystupňuje.

Evropa ale bude mít kvůli Trumpovi i jiný problém. Řada politických skupin v různých evropských zemích, které jsou zásadně proti další integraci EU, mohou získat od nového amerického prezidenta silnou podporu. Evropu, a unii zvláště, může proto jeho zvolení buď prozíravě inspirovat k podstatným reformám v EU (zrušení platnosti Lisabonské smlouvy a návrat do stavu před ní), nebo se mohou v některých zemích prosadit příznivci odchodu z EU a ta se bude dále drolit. Vzhledem k tomu, že se v letošním roce konají důležité volby v Německu, Francii, Holandsku i v Česku, může EU vypadat na konci roku zcela jinak než na jeho počátku.

Protože ve svém prvním projevu Trump naznačil, že nehodlá na svých zásadních prohlášeních cokoli měnit a bude pracovat zejména pro blaho USA, Evropa a EU bude mít problém tehdy, pokud tuto novou situaci nevezme na vědomí a nebude na ni vůbec reagovat. Reakce Francie ve stylu – Trumpe, nemáš nám do toho co mluvit, my si poradíme i bez tebe – je sice typicky francouzská, nicméně nerealistická. Francie prožívá dlouhou krizi, ekonomickou i politickou, vůdkyně Národní fronty Marine Le Penová je Trumpově politice nesmírně nakloněna, a pokud by snad vyhrála letošní prezidentské volby, politika Francie by prošla zcela zásadní revizí.

Evropa a EU samotná tak bude mít velký problém zejména tehdy, pokud sází na to, že se Trump brzy „vyčerpá“ a pak zas poběží vše jako dřív. Právě to by byl zřejmě největší a zřejmě i poslední omyl Bruselu.

Hidžábový džihád

Neviditelný pes 23. 1. 2017 *Benjamin Kuras*

Islámský šátek zvaný hidžáb, o jehož vnucení českému sekulárnímu školství se vede soudní pře a mediální vřava, je tou první „měkkou“ zbraní islamizace a záklopkou na stavidlech, jejímž povolením se vyvalí nekonečná lavina islamizačních požadavků a privilegií nepovolených jiným.

Ve Francii se spustila v roce 1989 a s velkým vypětím sil ji drží, alespoň ve školách, zákony sekularismu, čili zákaz vnějších projevů jakéhokoli náboženství. Británie, s opačnou politikou náboženské svobody, čili zákonné tolerance všech náboženských projevů, tu záklopku neubrání. Výsledkem je záplava těch nejradikálnějších prvků islámu do školství, profesí, médií, politiky a veřejného prostoru obecně, včetně stravování. Stále větší počty škol trvají na výlučném halal stravování, a to i pro nemuslimské děti. Hidžáby nosí většina muslimských žákyň a rostoucí počet učitelek. Na univerzitách se muslimští studenti dožadují vyčlenění z předmětů neodpovídajících koránské nauce, například evoluce. Školy s muslimskou žákovskou většinou (je jich už několik stovek) odmítají v dějepise vyučovat holocaust. Jak před pěti lety odhalilo šetření akce zvané „Trojan Horse“ (trojský kůň), desítky britských škol ovládly extrémistické muslimské rodiny přeměňující své státem řízené školy v islamistické instituce vyučující nenávisť k západní civilizaci, odmítající učit výtvarnou, hudební a tělesnou výchovu a vyučující, jak se správně mají zlodějům usekávat ruce.

Hidžáb proniká do profesí lékařských a právnických, bere se jako samozřejmost u uniforem prodavaček supermarketů, stále častěji odmítajících zákazníkům prodat alkohol. Od zaměstnavatelů se žádají pro muslimské zaměstnance modlitebni prostory a volný čas na modlitby. Firmy, které z těchto důvodů zaměstnance propouštějí, prohrávají u soudů vysoké odškodně.

Začalo to tím nevinným hidžábem, jako jím to dnes se zpožděním začíná v Česku. Za vydatné podpory institucí jako ombudsmanka, rádoby hájící svobodu náboženského projevu, jímž ten hidžáb domněle je. Neměla by její pracovní náplní spíš být ochrana občanů před zlovůli státu? A neměla by naopak být souzena ona za zneužívání pravomoci a za perzekuci ředitelky dodržující školská pravidla?

To nejabsurdnější na tom je, že on ten hidžáb opravdu, ale opravdu není projevem islámského náboženství. Znalci a znalkyně koránu nás sice upozorňují, že je v něm toto slovo – znamenající bariéru nebo předěl – zmíněno pětkrát, jenže ani jednou se netýká dámské garderoby. (Překládám z angličtiny, arabsky neumím, ale věřím, že překladatelé uměli.)

Verš 7:46: „Hidžáb odděluje dvě vzájemně se uznávající skupiny mužů...“ Verš 19:16-17: „Marie odešla od své rodiny do místa na východě a uchýlila se („hidžábovala“) do ústraní...“ Verš 33:53: „Když něco od svých manželek žádáte, dělejte to zpoza zástěny (hidžábu), je to tak čistší pro vaše srdce i jejich.“ Verš 41:5: „Naše srdce jsou opouzdřena proti tomu, k čemu nás voláte, naše uši jsou těžké, mezi vámi a námi je hidžáb, takže si dělejte, co chcete a my taky“. Verš 42:51: „Bůh mluví k smrtelníkovi jen zpoza hidžábu, nebo posílá posla...“

K pochybnostem, zda pokrývka hlavy (pod jakýmkoli jménem) je islámskou náboženskou povinností, nám přispěje i skutečnost, že ji nenosí mnohé významné muslimky, k nimž patří marocká královna. A naopak, určitá pokrývka dámské hlavy byla součástí (i když ne náboženskou povinností) většiny předislámských náboženství. Nic specificky islámského.

Dnešní hidžáb, v té formě, podobě a stylu, v nichž se šíří v islámských komunitách jako identifikační uniforma, je součástí islámu politického. To je ta část islámské doktríny, která se nezabývá vztahem člověka a Boha, nýbrž politickým a ekonomickým uspořádáním společnosti tak, aby jí vládli muslimové a všichni ostatní byli jejich poddaní, aby žena měly občanská práva poloviční a jinověrci žádná. Aby se odpadlictví od islámu trestalo smrtí, krádež useknutím ruky, homosexualita shazováním se střechy, ženská nevěra ukamenováním, veřejný projev něhy k opačnému pohlaví bičováním a kritika islámu vězením nebo zabitím.

Tento hidžáb je prvním testem právního státu. Když prezident Zeman říká, že hidžábem to začíná a burkou to končí, mýlí se. Pokračuje to mrzačením dívčích genitálií, jichž se v Británii provádí každý rok tisíce a nikdo za ně není trestán, neboť strážci zákona mají strach být označeni za rasisty. Pokračuje to organizovaným znásilňováním nezletilých dívek, jehož se v Británii dějí desetitisíce. Šariátskými soudy, které soudí v rozporu s domácími zákony. Mnohoženstvím, jehož jsou v Británii desetitisíce případů, netrestaných a na sociální podpoře. Sňatky nezletilých dívek, jichž jsou v Británii tisíce. Kolonizací celých čtvrtí a měst, kde se podle nejnovějšího průzkumu muslimské ženy domnívají, že Británie je ze 75% islámská, protože za celý svůj pobyt ve svém městě viděly z povzdálí projíždět jen půl tuctu Angličanů.

Končí to nastolením paralelní agresivní a expanzivní kultury postupně převládající nad domácí. Jestliže český soud rozhodne proti ředitelce školy, otevře stavidla antidemokratickému náporu, který zničí demokracii a právní stát. S pomocí naivních ombudsmanek a zelených mužiků domnívajících se, že hájí existující zákony. Ty zákony, jejichž smysl nám vrchní ideolog Muslimského bratrstva al-Karadáví vysvětluje takto: **„Vašimi zákony vás dobudeme. Našimi zákony vás ovládneme.“**

Český národ se ještě psychicky zcela nezotavil ze dvou totalit. Proč máte tak silné nutkání mu nasazovat další?

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ PŘÍSPĚVKY NEBO VĚSTNÍK \$25?

Omluva za pravdu?

Neviditelný pes 4. 2. 2017 *Lubomír Stejskal*

aneb Zločin generálního tajemníka

Kterého generálního tajemníka? Toho svým způsobem nejvyššího: šéfa OSN. Tím je od Nového roku 2017 Portugalec António Guterres. Slouží sotva měsíc a už je v maléru.

Dokonce by se měl omluvit. Komu? Věřte nevěřte, palestinskému lidu. A co že tak hrozného spáchal? Vlastně nic. Jen řekl pravdu.

V pátek 27/1 v rozhovoru, který poskytl newyorskému zpravodaji izraelského veřejnoprávního rozhlasu Kol Jisrael, pravil toto: **„Je naprosto jasné, že Chrám, který v Jeruzalémě zničili Římané, byl chrámem židovským.“**

Dodejme, že hovoříme o 1. století našeho letopočtu, že řeč je o tzv. Druhém chrámu (zbudován v 6. století před naším letopočtem, zničen římským vojskem vedeným pozdějším císařem Titem v roce 70 našeho letopočtu a že nikdo na světě nepochybuje, že se jedná o chrám židovský – kromě palestinských (a možná i jiných) Arabů, resp. muslimů.

Z čeho tak soudím?

Z následné hysterické reakce, kterou výše citovaná nevinná a hlavně pravdivá věta nového generálního tajemníka OSN v táboře palestinských Arabů vyvolala. Věci se „ujal“ Adnan Al Husseini, takto ministr vlády palestinsko-arabské autonomie pro záležitosti Jeruzaléma (pikantní je, že cizí vláda má ve svém kabinetu ministerstvo zabývající se záležitostmi hlavního města jiného státu, ale to teď nechme stranou), který tiskové agentuře Xinhua English (ČLR) řekl následující:

„António Guterres ignoruje rozhodnutí UNESCO, které považuje mešitu Al Aksa za čistě islámské dědictví, čímž porušil všechny lidské, diplomatické a právní zásady a zákony, překročil svoji pozici generálního tajemníka a za své poznámky by se měl palestinskému lidu omluvit.“

Ano, čtete správně: za poznámky, nikoli poznámku. Neboť Guterres v rozhovoru pro Kol Jisrael zmínil druhou známou skutečnost:

„Nikdo nemůže popřít pravdu, že Jeruzalém je svatý pro tři hlavní náboženství.“

Rozumí se tři tzv. abrahamovská náboženství, tedy, v pořadí jejich vzniku: judaismus, křesťanství, islám.

Slova generálního tajemníka, po delší době z OSN nikoli protiizraelská, ocenila náměstkyně izraelského ministra zahraničí Cipi Hotovelyová, která uvedla:

„Chválím generálního tajemníka OSN za to, že se postavil za historickou pravdu, pokud jde o Chrámovou horu a historické spojení židovského lidu s Jeruzalémem. Nelze odstránit hluboké, tři tisíce let trvající spojení mezi izraelským národem a Jeruzalémem.“

Můžeme shrnout. S odstupem nedlouhého času se ukazuje, jak nesmyslné, účelové, pošetilé a krátkozraké byly rezoluce UNESCO (jedna totiž nestačila) popírající historické spojení Židů s Chrámovou horou a celým Jeruzalémem a vytvářející lživý dojem, že dějiny Chrámové hory začaly v okamžiku, kdy se jí zmocnili Arabové a postavili na ní muslimské svatyně. Snad mnozí dnes konečně pochopí, proč Izrael proti těmto dokumentům tak hlasitě protestoval.

Znovu a znovu se musíme ptát. Jak se mohou Izraelci na čemkoli domluvit s palestinskými Araby, když ti nerespektují ani elementární historické skutečnosti, které patří do osnov základních škol v celém civilizovaném světě? Pokud se má generální tajemník OSN omlouvat Arabům za to, že řekl pravdu – že Druhý jeruzalémský chrám byl svatostánkem židovským, pak s těmito lidmi se nelze domluvit nikdy na ničem (a i to, na čem se s nimi domluvíte, nebude platit – viz Arafatův slib, kterým je celý mírový proces podmíněn, že se PLO zřekne terorismu).

Na tomto případě jsme se opět mohli přesvědčit o jedné děsivé pravdě. Jakmile představitelé světa – dnes šéf OSN, zítra kdokoli jiný – přestanou tančit podle falešné melodie palestinských Arabů, je okamžitě oheň na střeše. Jak dlouho ještě bude Západ tuto prapodivnou výlučnou pozici palestinských Arabů akceptovat?

Úvahy a prognózy k novému roku 2017

Neviditelný pes 21. 12. 2016. *Luděk Frýbort*

Překypující, neohraničená, bezpodmínečná tolerance je poslední ctností zanikajících civilizací. (Aristoteles)

A nejen to, ctný filosofe; ona se taková bezpodmínečná tolerance ráda zvrhne v sakramentskou intoleranci. Ale o tom dále.

Děje se leccos v tomto bláznivém čase, ale zpochybnit demokracii se zatím ještě nikdo neodvážil. Nasadit jí uzdičku, aby klusala příkázaným směrem, to už ano, toho je současný svět – přesněji západní svět – plný. Nebo až doposud byl; zdá se koncem tohoto roku 2016, že neotřesitelné komando politické korektnosti se začíná drolit. Po půl století přijímal západní občanek bez odporu, co mu kázali velekněží korektnostního dogmatu; a měl-li své pochybnosti, nechával si je pro sebe a pro své blízké. A najednou se občanek vzbouřil. Najednou toho má dost, být tolerantní ke kdekomu a kdečemu na povrchu zemském, jen ne sám k sobě a svým vlastním zájmům. To se ví, vzpláli velekněží hněvem převelikým a jali se neposlušného občánka stíhat prokletími, ale ony už ani ta prokletí nechtějí účinkovat, jak by měla. Občanek si čím dál častěji nejen myslí své, ale také to dává najevo; a jest obtížno metati blesky populismu, pravicového extremismu a jiných ošklivých -ismů proti velké, mnohdy většinové části populace. Leckdo štouravý by se pak mohl ptát, kdo je tady vlastně extremistista.

Nechtěl bych se dopouštět příliš jednoznačných předpovědí, ona mívá budoucnost v zásobě všelijaká překvapení, něco se ale v každém případě pohnulo. Presidentské volby v USA byly jen prvním výraznějším signálem toho pohybu. Je dokonce podružné, kdo v nich zvítězil a kdo podlehl; podstatné je, že převážila vůle občanská nad vůlí menšinovou, elitární. Nemyslím si, že by se takto nastartovaný vývoj mohl ještě zvrátit; leda ti, jimž vyklouzává z rukou moc a vliv, by místo demokracie s uzdičkou rovnou nastolili diktaturu. Což, jak tak pozoruji některé pobouřením spravedlivým zkřivené obličejy, chuti by ledakomu nechybělo. Spíš ale budeme v nastávajícím roce 2017 svědky odklonu od pravidel a hodnot syntetických, v alchymistickém tyglíku světa nápravců umíchaných, k přirozeným, i kdyby se veškerá intelektuální elita hrůzou pomínouti měla. Je v tom i kus naděje: že ona překypující, bezpodmínečná tolerance, jak o ní hovoří Aristoteles, přece jen nebude poslední ctností zanikající civilizace. Naší civilizace, aby bylo jasno. Přesto ale: jak se mohlo všechno domotat až sem? Jak se mohl zřejmý nesmysl stát na půl století imperativní doktrínou, již vzepřít se bylo na pováženou?

Patrně proto, že nelze měnit přirozený běh věcí, byť i v nejlepším úmyslu, aniž by výsledkem byl zase nějaký průšvih. Každý jev, cokoliv se na světě šustne, vychází z milionů a snad nekonečného množství droboučkových příčin; a není v silách člověka, jakkoli důmyslného, do nich zasáhnout, aby se mu pod rukama nerozvířily v nepochybatelném reji, z něž nakonec vypadne – ostatně také jen pro kratičkou, pomíjivou chvíli – něco docela jiného, než bylo původně zamýšleno. Jenže světa opravcové nemívají trpělivost hledat a zvažovat molekuly příčin. Vytkli si svůj cíl a chtějí k němu slavně kráčet, přímou cestou jako když stříhne. Nenapadne je podívat se do dějin, jestli se kdy už něco takového povedlo; třeba nepovedlo, ale oni, kteřížto jsou majiteli dějinné pravdy... Ach božebože. To nemůže dopadnout dobře a také nedopadá, jak by pomalu už mohlo být zjevné, nebo aspoň jak komu. To tedy zaprvé.

Zadruhé... asi že přirozený, výmysly světa opravců neovlivněný vývoj má své zákonitosti, z nichž vybočiv, ocitl by se ve sférách nesmyslu. Ale neocitá se, nemůže, stejně jako planeta Země nemůže vybočit z oběžné dráhy kolem slunce. Vývoj nepřirozený, rozblouzněnými mesiáši v chod uvedený, zmíněné zákonitosti buď nepoznává, nebo jsou mu lhostejné; i běží dráhou svých pošetilých představ, zamotává se do svých vlastních nesmyslů a střeleností, až nakonec převrátí jakkoli dobře míněný záměr v opak. Místo plánované rovnosti všech se všemi je výsledkem nová nerovnost, místo demokracie vrchnostenské komando, místo svobody nové poddanství. Ledaže se vyměnily úlohy: předmětem veškerého zájmu a podpory se staly dříve znevýhodněné či přehlížené skupiny, kdežto dříve privilegovaní musí čekat, co na ně zbude. Ostatně je to také nesmysl, s těmi znevýhodněnými a privilegovanými; komu není shůry dáno, v apatyce nekoupí, říkávaly babičky,

a v přírodě i v dějinách je to už zařízeno tak, že některým odrudám lidstva je shůry dáno víc a jiným méně, a když i dáno, tedy poněkud jiného zboží, říkej tomu rasismus, kdo chceš. Ale on i ten rasismus je taková nálepečka pohodlná, k připlesknutí všude tam, kde chybí věcnější argument.

Ale řekněme, že na začátku byl... ne snad správný, ale aspoň poctivý úmysl: ochrana zanedbávaných menšin. Černochoů, gayů a lesbiček (praštěné slovo, gay, po anglicku veselý – co je tom stavu veselého?), ilegálních přistěhovalců a uprchlíků. Následkem nepřirozeného vývoje, jak o něm byla řeč, se ten poměr obrátil naruby, až by snad měl být vydán zákon na ochranu většin. Ale zkrátme to povídání: každá kaše překypí, zatápí-li se pod ní příliš dlouho, a právě to se stalo v Americe. Moc dlouho a intenzivně se topilo pod kaší rasové, genderové a jiné nerovnosti, až překypěla k velké nevoli těch, kdož domnívajíce se býti rozhodčími ve věcech humanity a spravedlnosti, najednou koukají, že se ocitli na odstavné koleji dějin. Ještě svůj debakl odmítají uznat, ještě se ukřivdění rozkřičel jimi z podstatné míry ovládaný tisk, už jsou ale na ústupu, už, zdá se, končí pochod institucemi, jak jej vyhlásili studentští revolucionáři roku osmašedesátého. Je pomalu čas. Svět má dnes jiné starosti, než má-li se černochoům říkat Afroameričané nebo rozjiveným harantům hyperaktivní.

Na naší straně Atlantiku probíhá týž proces, ledaže pozvolněji a z poněkud jiných příčin. Nemusíme je doširoka rozvádět, známe je všichni: veřejnost evropských zemí je zneklidněna neustávajícím přívalem migrantů z končin, jejichž životní způsob a vyznávané hodnoty jsou obtížné nebo vůbec nijak slučitelné s jejími, až i otevřeně nepřátelské. Občan je jat starostí, brzy-li se stane cizincem ve vlastní zemi, a když ne on sám, tedy jeho děti a děti jeho dětí. Přes milion uprchlíků jen v samotném Německu v kombinaci s desítkami milionů dalších, k odchodu do bájně blahobytné Evropy se teprve chystajících, s jejich úžasnou množivostí... věru neradostná perspektiva. I rozpoutává se konflikt mezi politiky s jejich myšlením od voleb k volbám a intelektuálními krasoduchy s jejich slovní ušlechtilostí na jedné straně, a lidem obecným s jeho obavou nedobrých konců na druhé. Jak a k čemu se konflikt vyvine v nadcházejícím roce 2017... že by se zase uklidnil, život se vrátil, kde byl před uprchlickou invazí, jak doufají dobré duše... sotva. Spíš se vyostří, možná vyvrcholí. Je radno se na to připravit. Zatím, pravda, se do toho politickým činitelům moc nechce, jejich pozice ale není tak neotřesitelná, jak se donedávna zdálo, i může být, že na konci roku 2017 bude Evropa vypadat po čertech jinak než koncem roku tohoto.

V řadě evropských zemí se v nastávajícím roce chystají volby (v Německu hned čtvery, troje do zemských parlamentů a jedny do spolkového) a jak vše vypadá, vyjdou z nich posílení, mnohde velmi podstatně, všelijací populisté, islamofobové a jiní -isté a -fobové. Že zasednou do křesel vládních, bych neočekával; bezpochyby se starodávně zahrnízené partaje spojí do koalice s krajní levicí a třeba i s čertem rohatým a ocatým, jen aby tomu zabránily. Nezabrání však, aby samy vidouce vzestup všelijakých těch populistů atd. neběžely si také z toho lákavého koláčku ukrojit kousek. Jak se ostatně už děje; sám předseda německé sociálně demokratické strany Sigmar Gabriel vede dnes řeči, pro jaké ještě před rokem označoval kdekoho za hnědou pakáž. I může být ještě veselo v té naší staré Evropě.

Jedno mě ale znepokojuje, třebaže vím, že u mnohého čtenáře Neviditelného psiska se chvály nedočkám. Z oněch nových stran a hnutí, jak teď všude vznikají a sílí, zaznívají silně eurokritické tóny až k požadavku vystoupení z EU; to nepokládám zrovna za šťastné. Chápu, že jednotlivé státy, každý sám pro sebe, by – možná – vyřešily současné potíže jednodušeji, bez okliky přes Brusel; zároveň ale nemohu nezpomenout slov Františka Palackého: „Pomysleme si říši Rakouskou rozdělenou na množství republik a republiček – jaký to milý základ k universální ruské monarchii!“ Za říši Rakouskou si dosaďme Evropskou unii, a všechno sedí jako ulité. Tricet evropských republiček, no dobře, i královstvíček, každé se svou legrační, podvyživenou armádičkou, jaký to milý základ jakékoli roztahovačné mocnosti, a nemuselo by to být zrovna Rusko. Ne. Dnes, po stu letech, už dosti zjevně vidíme, že říše Rakouská se neměla bourat, ale reformovat.

Totéž platí o EU. Je toho dost, v čem si vyžaduje velmi radikální změny, o to se ale musí přičinit každý z nás sám. Tím, že v nejbližších dvou nebo třech letech neudělí svůj občanský hlas zatuchlým, pohybu vpřed ani vzad neschopným staropartajím,

nýbrž oněm nově se lihnoucím stranám a hnutím. Jsem téměř přesvědčen, že vidouce to, staropartaje hned sleví ze své bohorovnosti; a nové politické síly, z opozice postaveny k přímé zodpovědnosti, zanechají svého -exitování a budou hledat přijatelný konsens na společném základě. Ale nesmělo by to trvat moc dlouho. Čekají nás časy nelehké, a jak pravil ten... který on to byl, měl takové fleky na čele... kdo přijde pozdě, toho potrestá život. Jenže on tím asi myslel něco jiného.

Lidé v názorových bublinách

Neviditelný pes 13. 12. 2016 *Miroslav Polák*

Řada autorů píše, že sociální bubliny vznikají kvůli mimořádně silnému vlivu elektronických médií na náš životní názor a postoj. Vysvětlují to tím, že se pro značnou část společnosti stávají vyhledávanými informacemi jen ty, které jsou v souladu s jejich vlastním přesvědčením. Na takto vzniklém základě se pak na internetu formují celé sociální skupiny, které se ve skutečnosti pouze opevňují ve svém názorovém prostředí a ujišťují se o své nekonfliktně sdílené pravdě.

S tím, že se na internetu bubliny tvoří, se dá docela jistě souhlasit, ale podstatu procesu vytváření sociálních bublin je podle mého názoru nutné hledat jinde. Elektronická média tento proces podporují, ale jeho skutečnou příčinou určitě nejsou, protože na „síti“ lze najít informace a názory všeho druhu. Elektronická média tak na formování našich vlastních postojů nemají takový vliv, aby mohla být sama o sobě zdrojem sociálních bublin. Tím zdrojem jsme ve skutečnosti my.

Základním předpokladem vzniku bubliny je neschopnost jejich účastníků přistoupit k odlišnému názoru kohokoli jiného bez předsudků, s pokorou a potřebnou dávkou zdravé skepse. Jen to nám totiž umožní jiný názor vyslechnout, vnímat, pochopit jeho sdělení a kriticky vyhodnotit.

Zkusme se podívat, jak se současná společnost mohla do stavu sociálních bublin dostat. Musíme se vrátit do konce 60. let, kdy se na Západě začala prosazovat revolta mladých socialistů. Ve skutečnosti šlo o docela drsné a násilné prosazování levicových názorů a bezbřehého (moderního, kolektivního apod.) liberalismu především v univerzitním prostředí. Hlavní protagonisté tohoto proudu se později začali dostávat do významnějších pozic ve společenské hierarchii. Pod jejich tlakem se prosadily a do části společnosti prorostly takové myšlenkové koncepty, jako jsou aktivní lidská práva (nároky bez zodpovědnosti) kohokoli na cokoli, koncepce antropo-klimatických změn (změna klimatu odvozená výhradně od uvolňování kysličníku uhličitého spalováním fosilních paliv lidmi), výchova nových generací nevýchovou (zánik požadavku disciplíny a odpovědnosti), multikulturalismus (se svou vírou v bezkonfliktní a obohacující soužití zcela neslučitelných politických a náboženských systémů), politická korektnost (úzkostlivé vynechávání zavedených pojmů pro označování reálných dějů a jejich nahrazování neurčitými a neutrálními opisy – černochoi/Afroameričan, Cikán/Rom – všichni Cikáni nejsou Romové), pozitivní diskriminace všech možných i nemožných menšin (zcela nepřipustná diskriminace všech lidí nezařazených do podporovaných menšin) apod.

V takové atmosféře jsou prosté dotazy typu, kdo má oprávněným jejich práva zajistit a jestli to náhodou neznamená porušení práv jiných osob, nebo proč právě kysličník uhličitý a ne například vodní pára nebo metan, proč lidé a ne sopky (CO₂, metan atd.) či termity (významný zdroj metanu) se dají lehce odmítnout označením tazatele za xenofoba, popírače apod. A tak se z otevřené diskuse, která je absolutním základem uspořádání jakékoli svobodné společnosti stává absurdní divadlo.

Pojem „aktivista“ nabývá významu člověka stojícího nad zákony, morálkou i rozumem. Hnutí HateFree nenávidí a napadá každého, kdo má jakoukoli pochybnost o správnosti jejich dogmat. Zelení bojují proti kysličníku uhličitému tak, že zakazují jaderné zdroje, ačkoli elektřina z jádra je bez CO₂ a je to stabilní zdroj.

Aktivisté a multikulturalisté všeho druhu označují lidi odmítající islámskou imigraci za islamofoby, aniž by zdůvodnili, v čem spočívá ono vzývané obohacení evropské kultury, a ignorují již rok trvající mimořádný stav ve Francii. Stejně tak se mívá tvrzení o ekonomickém přínosu imigrantů s tvrdě vyžadovaným požadavkem na jejich přerozdělování kvůli příliš vysokému zatížení cílových zemí. Cikánský fotbalový

klub ROMA FK je založen na etnickém principu. Přesto aktivisté označují za rasisty ty, kteří se z obav z opakování rvaček k zápasu nedostaví. Že samotný klub založený na etnickém základu je jak vystrížený z příručky o rasismu, lidé z bublin neřeší.

Stejně jako odpověď na otázku, proč se konají pochody hrdosti homosexuálů (případně jiných sexuálních menšin). Má to být propagovaná forma sexuality? Jenže proč? Věřím, že nikdo soudný nepochybuje o tom, že existence lidské rasy není zásluha homosexuálů. Základem naší existence je heterosexuální pár plodící děti. Otázka postavení mužů a žen ve společnosti se v různých společnostech lišila a vyplývá z rozdělení činností mezi muži a ženami a jejich významem pro zachování rodu. Proto v dobách, kdy přežití bylo otázkou schopnosti mužů zvítězit v boji a ochránit stáda, byl převažující patriarchát, ale známe i matriarcháty, které zřejmě souvisely s přechodem významu obživy od lovu a pastevectví k obdělávání půdy, které bylo ve svých počátcích spíš doménou žen. Zpochybňování nenahraditelného postavení ženy-matky je nesmyslným útokem na rodinu a zachování rodu.

Vraťme se tedy k uvažování lidí, kteří si svůj obzor vnímání ohraničují tak, že přijímají jen to, co je jim příjemné. Jsou to lidé, kteří se z reality stěhují do svého virtuálního světa. To se projevuje tím, že zcela ignorují skutečnosti, které jim kazí bezchybnou představu o světě a současně se jich bezprostředně netýkají. Do této skupiny patří důležitá část novinářů, státních zaměstnanců, politiků apod. Jsou to ti, kteří v současné době tvoří mainstream. A zdá se jim, že jediný správný názor na vše, co se ve společnosti děje, je právě ten jejich. Každý názor, který by jim bezchybný obraz světa pokazil, je nesprávný a jeho nositel je vyvrhel společnosti, kterého je potřebné tvrdě odsoudit a ze slušné společnosti vykázat.

To, co je na tom všem opravdu zajímavé, je fakt, že se ani za celý minulý a letošní rok významná část z nich nedokázala přeladit na vnímání skutečnosti. Rakouskou stranu svobodných neustále označují za extremistickou. Jenže ona má podporu přibližně jedné třetiny Rakušanů. V porovnání s podporou dalších stran si každý soudný člověk udělá závěr, že třetina národa nejsou extrémisté, ale ve skutečnosti se jedná o hlavní proud. Lidé ze staré mainstreamové bubliny to ovšem nechtějí vnímat a podle jejich výkladu jsou podporovateli svobodných vlastně jen hloupí venkovani bez vzdělání a bez širšího rozhledu. Utvrzují se tak v přesvědčení, že oni jsou ti jedině správní nositelé pokroku a spravedlnosti a stačí se vypořádat s hloupostí a neznalostí oponentů. Vítají, když nově zvolený prezident prohlásí, že i kdyby Svobodní volby vyhráli, stejně jim neumožní sestavit vládu. Na jejich škále je Van der Bellen demokrat a Hoffer, který v souladu s dobrými mravy ještě před ukončením sčítání hlasů uznal svou porážku a soupeři blahopřál, pravicový populist.

Obdobné argumentační kotrmelce můžeme slyšet v případě britského referenda, zvolení Trumpa prezidentem, při debatách o klimatických změnách i lidských právech. A tak považují za vhodné vrátit se k základům, na kterých moderní západní civilizace vyrostla.

Připomeňme si ty nejpodstatnější principy „Deklarace práv člověka a občana“ z roku 1789. Celý text si každý zájemce lehce najde, proto se zaměřím jen na články 2 a 4.

V článku 2 se výslovně uvádí, že základními právy jsou: svoboda, vlastnictví, bezpečnost a právo na odpor proti útlaku. A v článku 4 se uvádí, že: svoboda spočívá v tom, že každý může činit vše, co neškodí druhému.

A nahlédneme-li dále i do textu Deklarace nezávislosti Spojených států amerických (1776), můžeme si udělat závěr, že svoboda je důležitá právě proto, aby každý člověk mohl usilovat o osobní štěstí.

Politické národy vytvářejí na svém obývaném území stát, jehož základní funkcí je ochrana společnosti před vnějším a vnitřním ohrožením. Hranice chrání armáda, vnitřní bezpečnost celý systém spravedlnosti (policie, žalobci, soudy atd.). Stát musí být garantem ochrany života i majetku svých občanů. A v demokratickém státě musí zaručit jejich rovnost před zákonem. Jen společnost svobodných občanů je schopná vytvořit takové instituce, které tato práva ochraňují.

Jestliže stát tato pravidla sám porušuje tím, že zvýhodňuje některé specifické skupiny, u jiných toleruje porušování zákonů, není schopen zajistit vlastní hranice před nelegálními migranty atd. atd., pak je to vina těch politiků, kteří vykonávají státní správu a svou roli evidentně nezvládají. Původně demokratická pravidla fungování státu jsou omezována zneužíváním moci politickými vůdci. A realisticky uvažující

Pán přijel poprvé do Londýna a samozřejmě se chtěl svézt klasickým patrovým červeným autobusem. Dole už nebylo místo k sezení, tak ho poslali nahoru. Pán byl ale v mžiku zpátky. „Copak? Taky tam není místo?“ ptá se ho jedna paní. „Ale místo tam je, jenže tam není řidič.“

Dobrý tramp Elbrus vstoupil do tramvaje s cigaretou v puse a klidně usedne. Přiřítí se k němu jeden pán a křičí: „Sakra, trampe, copak neumíte číst? Tady máte napsáno, že se tady nesmí kouřit!“ Elbrus klidně pokuřuje a pak mávne rukou: „Ále, copak se můžu řídit vším, co tady máte napsáno? Táhle je například reklama: Noste Piesenovy podprsenky!“

Lord Halifax je ubytován v hotelu. Večer mu pikolík nabízí kompletní služby. „Nebude si přát Vaše lordstvo na noc mladou dívku?“ „Ne, spíš mladého chlapce.“ Pikolík se pohorší a zvolá: „Zavolám strážníka!“ „Well, tedy strážníka.“

Mocný feudál cestuje po svých pozemcích. Najednou spatří v davu člověka, který mu je velmi podobný. Kývne na něho a ptá se: „Nesloužila někdy tvoje matka na mém zámku?“ „Ne, výsosti, ale můj otec!“

„Jean, je citron žlutý?“ „Ano, pane.“ „Jean, má citron nožičky?“ „Nemyslím, pane.“ „Jean, má citron zobáček?“ „Nemyslím, pane.“ „Tak jsem si opět do čaje vymačkal kanárka.“

Navrátí se lord do svého sídla, sluha, který vidí, že pán je v dobrém rozmaru, mu automaticky běží vstříc s doutníkem a zapalovačem. Lord mu sděluje: „Bylo to vskutku fantasticky vzrušující odpoledne! Vybíral jsem si hrobku!“

Madame M., manželka známého zbohatlíka, vypráví ve společnosti: „Tak nám včera přivezli před dům nový Cadillac. Manžel si ho chtěl vyzkoušet sám, bez šoféra, a jak tak mává klíčkem, upadl mu do trávy. A ten bloud vám začne ten klíček hledat v tý trávě. Tak na něj volám: ‚Ale mon cheri, neobtěžuj se, já prostě zavolám té firmě, aby nám poslali nový Cadillac.‘“

Šašek slavného kalifa Haruna Al-Rašída si jednou – jak jinak než z legrace – sedl na pozlacený trůn svého pána. Místo smíchu však sklídl hněv, poněvadž mocní neradi vidí, že by se na jejich místě stejně dobře vyjímal někdo jiný. Panovník přikázal tudíž vysázet šaškovi padesát ran na onu část těla, která trůn znesvětila. Sotva začaly rány padat, dal se šašek do smíchu. Haruna to zaujalo natolik, že zastavil exekuci a ptal se na příčinu nemístného, veselí. „Ale napadlo mě,“ nato šašek, „že když se za chvíli posezení na trůně vyplácí padesát ran, co asi čeká Vaše Veličenstvo, až se na onom světě dozvedí, že jste na trůně seděl vlastně celý život!“

„Vaše lordstvo, neměl byste pouze jezdit na koni, ale v zájmu svého zdraví chodit taky pěšky.“ „To je zvláštní, pane doktore... Váš názor se shoduje s jednáním mého koně.“

Slavný chirurg byl hostem na večeři, při níž se hostitel chlubil zručností při krájení masa: „Co tomu říkáte, doktore?: Jak se vám líbí moje technika? Byl bych dobrým chirurgem, co?“ Když bylo maso nakrájeno a jednotlivé plátky ležely na talíři, chirurg poznamenal: „Tohle dokáže kdekdo, Harry. A teď to dejte zase dohromady!“

Hádankový koutek

Tentokrát mi odpověděl jen pan **Richard Toman**. Vyřešil správně všechny tři hádanky, i když jsem jej nejprve musila upozornit, že žádný matematik by nemohl s dobrým svědomím přijmout **5 x 0** jako další použití jedné pětky.

1. Make 24 with 5, 5, 5 and 1

How can you make **24**, using each of the numbers **5, 5, 5 and 1**? The only operations allowed are addition, subtraction, multiplication and division. You can also use the brackets...

Note: Do not assume anything not explicitly stated. By that I obviously meant that using a fraction like $1/5$ is totally acceptable...

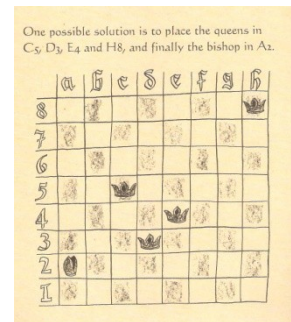
Solution: $(5 - 1/5) \times 5 = (5 - 0.2) \times 5 = 4.8 \times 5 = 2.4 \times 10 = 24$;
or even better if you remove the bracket first: **$(5 - 1/5) \times 5 = 25 - 1 = 24$** .

2. Four Queens and a Bishop

On a chess board, how can four queens and one bishop be placed, so that the opposing king is always in check, whatever his position?

Reminder: queens move in a straight line and diagonally, and bishops move diagonally.

Solution: On the right is one solution; the symmetrical ones work as well, but pan Richard Toman found also one completely different.

3. Trick with numbers

Write any three digit number, repeat the three digits. Explain why any thus created number will be divisible by **13**. For example: **$748,748 \div 13 = 57,596$** .

Solution: If you divide the **six digit number** of the created number by the **original three digits**, you will always get **1,001**. In other word: to get the number of the form abc,abc you start by multiplying abc by 1,001. So all we need to do is **factorise 1,001**. It is divisible by **11** and **$1,001 \div 11 = 91$** and finally **$91 = 7 \times 13$** . Thus in the example: **$748,748 = 748 \times 7 \times 11 \times 13$** .

Dnešní hádanky:

Nedávno jsem našla malou knížečku nazvanou "**Oddities**", kterou jsem dostala v roce **1975** od **Reader's Digest**, když jsem se na jeden rok nechala jimi přesvědčit a koupila pár jejich knížek. Podle toho, co nám bylo darováno z pozůstalých knih, nebyla jsem jediná... Tahle záhada je z doby, kdy pro nás byly **povídky z blízkého východu plné vzdáleného kouzla**. Chtěla bych to ukázat i našim vnoučkům; je to dnes jen jediná hádanka.

1. The Riddle of the Gold Bars

In the far-off days when camel trains used to ply the trade routes of Arabia, Persia and Points East, a wealthy **Baghdad merchant** would load his camels once a year with sacks of gold and take them to Samarkand to trade for spices and silks.

One year, there were **10 camels in the caravan**, each with its own driver and each animal carrying a sack containing 10 bars of gold. Each bar weighed 10 lb., so each camel was loaded with 100 lb. of gold when the caravan set out.

But not when they reached journey's end! For a **dishonest driver** had found a way of shaving exactly 1 lb. of gold off every bar in his sack in a way that was not visible. The thief was 10 lb. of gold richer and his load 10 lb. lighter.

The merchant suspected he was being cheated but could not think of how to catch the thief. In desperation he went to a **wise man** who told him to prepare a large balance and weights. 'Then,' said the Wiseman, 'I will show you how to catch the thief in a single weighing.'

What did the wise man tell the merchant?

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Březen – za kamna vlezem. To ovšem nikterak neplatí pro nás v Austrálii. Letos však platilo trávit spoustu času pod deštníkem – protože den co den lilo jako z několika konví. Nepršelo, ono **opravdu lilo a lilo**, vedne i vnoci. Neže by to farmáři zcela zamítali, ale co bylo moc, to holt bylo moc. Prudké a vytrvalé deště způsobovaly i četné záplavy – nu byl to prostě březen mokrem nasáklý!

Leč lijáky sem nebo tam – oslavili jsme letos tou podzimní dobou výročí vskutku slavné. Uplynulo totiž již **plných čtyřicet let od postavení naší sokolské budovy**. Již nebude mezi námi mnoho pamětníků dob, kde se cvičivalo po různých místnostech a sálech po Sydney – v letech padesátých jen dost poskrovnu s památnými začátky v prostorách YMCY – a cvičivala jen hrstka mužů, později i žen – jak jsou o těch dobách zachovány záznamy v kronice naší župy. Snad nejpopulárnějším cvičišťem se stala školní tělocvična školy poblíže sydneyského mostu, kde se cvičilo v době příchodu mnoha lidí z republiky po sovětské invasi – tehdy ta tělocvična opravdu praskala ve všech švech. Trvalo však ještě drahnou chvíli, než byly položeny základy ku stavbě vlastní sokolské budovy. K tomu došlo především zásluhou bratra Oldy Mařika – tomu se podařilo získat pozemek vhodný k postavení sokolského domu, který – s výjimkou sokolských budov ve Vidni – je největším sokolským stavením v celém světě. Stavělo se vlastníma rukama, cihla ku cihle. Stavělo se a dostavělo se a sydneyská sokolovna se stala nejen centrem všehosokolského dění v Sydney, stala se československým Národním domem. V budově sydneyské sokolovny se nejen cvičilo, konaly se tam i jiné krajanské podniky – taneční zábavy, oslavy různých výročí, tradiční vepřové hody. Sokolovna ve Frenchs Forest kypěla po dlouhá léta velmi družným životem. Byla i cílem mnoha návštěvníků z Československa, když došlo k jeho osvobození – a návštěvou ji poctili i manželé Havlovi. Toho památného večera byla budova sokolovny opravdu k prasknutí... A cvičilo se, cvičivalo se, a cvičební hodiny byly hojně navštěvovány... Nu – tak tomu kdysi opravdu bylo. Dnes zeje obvykle budova sokolovny prázdnotou – jen o vepřových hodech bývá naplněna hlukem jedlíků. Dokonce i z řad stovek studentů z republiky, kteří jinak jakoby náš sokolský dům přímo ostentativně ignorovali. Bohudíky – došlo k jedné podstatné změně ve složení návštěvníků. Mnoho Slováků je mezi častými návštěvníky, ba i mnoho slovenských diplomatických zástupců, což nelze než co nejsrdečněji uvítat. Last but not least – budova sokolovny hostí i mimořádně obsáhlou knihovnu, snad nejobsáhlejší mimo republiku, kterou nyní nově uspořádala sestra-objevitelka Daniela Frimlová!

Vidím teď ale, že jsem měl začít jinak – a to vzpomínkou na **narozeniny prvního prezidenta Československé republiky, Tomáše Garrigua Masaryka**. Za mého dětství bývalo toho dne v republice mnoho slávy – kdekdo mu docházel pográtulovat. Je jedním ze zločinů bolševiků, že po několik generací mladí Češi nevěděli, kdo Masaryk vůbec byl. Pokud jde o Slováky – je opravdu s podivem, že právě oni Masarykem jakoby opovrhovali. Však měl otce Slováka! Kdo by byl kdy předpokládal, že T. G. Masaryk upadne v zapomenutí?

Jsou v březnu i jiná pozoruhodná data ku vzpomínání. **Čtrnáctého března se Slovensko** za vedení monsignora Tisza za Hitlerovy pomoci a svou hanebnou zradou **prohlásilo za samostatný stát**. Nejsem si jist, zdali se Slováci kdy za onu hanebnost dovedli omluvit – a hanebnost to opravdu byla. V zápětí nato došlo k obsazení zbytku československé republiky německou armádou – a k dlouholetému obsazení Čech a Moravy Němci. Tehdy stvořil jeden z předních českých básníků smutnou báseň na tyto tragické události, s tímto varovným veršem: Takovou fugu dosud nikdo nezahrál, jakou my zahrám, až přijde čas, až přijde čas... Nu a tu fugu pak Češi po šestileté okupaci skutečně zahráli a Němce vystěhovali – Heim ins Reich, domů do Říše, po mnoha staletích jejich sídlení v oblasti Sudet. Nevozili jsme je do plynových komor, jak vozili oni miliony nešťastníků, jen s ranečkem a pěti švestkami jsme je vyhostili. Nemohu si pomoci, patřím k těm, kdo si návrat oněch zdatných obyvatel našich zemí již nikdy nepřeje, zdatnost nezdatnost!

Čím a kde a jak to nakousnout? Snad tou pohádkou „**O šíleně statečném Ivánkovi**“ zahrnou v březnu v naší sokolovně. Představení sehráli zde hostující Volyňané – z Volyně v jižních Čechách zde hostující. Dostavil se poměrně slušný počet rodičů s dětmi a všem účinkujícím se dostalo zasloužené pochvaly častým potleskem.

Bratr Šindler a Volyňané

Snad bych směl – ba měl! – ukončit **vzdáním díky bratu starostovi Janu Jelínkovi**. Ten je totiž stálým obyvatelem sokolské budovy a stará se o pořádek v ní s neobvyklou starostlivostí. Zametá, smýčí, uklízí tam i onde – bez jeho přítomnosti si nějak ani nelze sokolovnu vůbec představit. A není on to sokol z nejmladších! Snad bych to neměl ani prozrazovat, leč při jeho dvaadvadesátce je jeho činnost údržbáře přímo zázračná. Nuže, bratře starosto, vřelé díky a mnoga ljeta – živijó!

Lovec perel B. Š.

NĚKOLIK ČRTŮ Z MLÁDÍ DOMA (20)

Deutschland, Deutschland über alles!

Bořek Šindler

Německo, Německo nade vše! Ano, to byla slova německé hymny až do konce druhé světové války. Německo nade vše! Nad morálitu, nad slušnost, nad veškeré zákony, nad lidskost samu. Tedy samozřejmě i nad všechny Slovany včetně Čechů. Nad všechny ostatní neněmecké národy, zejména nad slovanské pronárody, nad spravedlnost, nad rovnost občanů, nad lidskou důstojnost a slušnost – prostě nade vše! Über alles in der Welt! Srovnajme si to s hymnou českou zpívající o líbeznosti české krajiny, a okamžitě se nám vyjeví ten obrovský rozpor v nazírání na rodnou zemi. Německo, Německo nade všechno. Tak pojímali Němci postavení a úlohu Německa, tak nám to za okupace cpali do krku, a mám podezření, že tak hledí Němci na svoje postavení ve světě dodnes, tak jako na ně vždy nazírali v minulosti. Melodie jejich hymny se nezměnila, i když slova museli Němci pozměnit...

Tu nafouklou hymnu našich okupantů jsme my mladí studenti museli znát nazpaměť, právě tak jako onu Horst Wessel Lied „Die Fahne Hoch“. Že jsme o textech těchto písní měli ty neváznější pochyby je samozřejmě nasnadě. To platilo i o našich profesorech – nenašel se ale na našem gymnasiu za okupace ani jediný donašeč či udavač. Ať to byl francouzštinář „Franta“ Bradáč, češtinářka „Čutora“ Petříčková, latinář Reiniš, matematik Páleníček, elegantní profesorka Ehlerová nebo kdokoliv jiný z profesorského sboru nebo z nás studentů. Stalo se však, co se státi pravděpodobně muselo, že na podzim roku 1943, hned na počátku roku naší oktávy, byl do profesorského sboru našeho gymnasia dosazen sudetský Němec jménem Hans Tschech! Bylo samozřejmě nutno mít se před ním na pozoru. Vyučoval tak zvanou „německou konverzací“. Aby se to probíralo co nejdůkladněji, byla naše třída rozdělena na dvě skupiny – a já spadl do skupiny Hanse Tschecha. Probíral s námi, jak se pamatují, hlavně názvy a užití hospodářských náradí, a nemohlo být nudnějšího. Druhá část naší oktávy naopak dostala jiného profesora, a ten místo německé konverzací s hochy probíral poslední zprávy z českého vysílání BBC a z Moskvy, což byla sice odvaha, leč odvaha, jež ho stála zatčení a koncentrační tábor do konce války. Hoši si o tom povídali, o těch hovorech o vysílání „cizího“ rozhlasu, a doneslo se to nakonec zřejmě až na místa nepatřičná...

Kdo by si snad dnes myslel, že Němci se ku konci jimi jasně prohrávané války jakoby umoudřili a umírnili, mýlil by se. Běs Němců neznal mezí. Vyhlazování židů neustávalo, už jen zřídkakdy jsme vidali v ulicích Josefova člověka s hvězdou na klopě – transporty do vyhlazovacích táborů neustávaly. Tlak na obyvatele Protektorátu též neustával, i když byl jiného druhu... Ještě na podzim roku 1943 museli všichni mladí čeští hoši narození roku 1924 narukovat na práci do Německa, a jen některým se podařilo z té povinnosti vyklouznout. V naší třídě jsme byli téměř všichni narození roku 1925 – ale několik postižených čtyřicetiletých mezi námi přece jen bylo. Mému kamarádovi Jardovi Waldmannovi se jako jednomu ze čtyřicetiletých jen taktak podařilo uniknout „nasazení“ do Říše – byl sice „totálně nasazen“, ale jen do pražských Českomoravských strojírny v Libni. Gymnasium musel ovšem opustit. Na jeho první noční šichtu „u ponku“ frézy jsem ho šel jednou večer doprovodit. Podobný osud potkal Láďu Karpíška, ale ten byl „nasazen“ přímo do Říše. Nás pětadvacátníky zatím nechali na pokoji, ale jen na čas, jak se brzy ukázalo. Za několik měsíců po Jardovi jsem narukoval na noční šichtu ve slévárně oceli ve vysočanské Kolbence i já. Goebbels zahájil halasnou kampaň „totální války“ – a všechno bylo bezpodmínečně podřízeno potřebám německé armády a vedení války. Hitler prostě šílel – šílela s ním však i převážná část vzdělaného, důmyslného, spořádaného a jemu vřele oddaného a jeho běsům podaného německého národa...

Onoho léta roku třiadvacátého jsem letní měsíce žní ještě trávil na statku u Macháčků v Lošanech na žních. Tam nebylo naštěstí o dobré a vydatné jídlo nouze. Němci nemilosrdně utahovali tuhým řemenem i český venkov jak jen mohli, a zejména bohaté sedláky, jenže tak jako i jinde v Evropě, čeští sedláci v tom dovedli chodit, a Němce přece jen nakonec obalamutit. Tak i onak. Hlavně onak. Tak například strýc František Macháček dostal z Kolína příkaz odevzdat a dopravit tolik a tolik pytlů pšenice do tamní sběrný. Strýc se nesnažil nijak protestovat, a šel na to „vod lesa“. Večer před stanoveným provedení dodávky jsem mu pomáhal na sýpce mírně pokropit rozložená zrna pšenice, tou promokřelou pšenicí pak naplnit pytle, naložit je na vůz, a brzy ráno se vyjelo na Kolín. S párem volů, ne s koňmi. K polednímu jsme se doškobrtali ku branám kolínského sběrný, a pytle se začaly vykládat a vážit. Najednou se k nám ale přitočil pan vedoucí, vzal do hrsti zrní z několika pytlů, odborně to zrní prohlížel – ani jsem já nezpozoroval, zdali na sebe hoši nějak mrkli či nemrkli, leč po hlasitém vysvětlení strýce, že na sýpku střechou při dešti dost zatéká, táhli voly pytle pšenice i nás zpět přes Radovesnice do Lošan. Vlk se nažral a koza opravdu zůstala celá. Německý vlk a protektorátní koza. Doma v Lošanech se o tom nemluvilo, pšenice se usušila a bylo po splnění nařízené dodávky... Ovšemže to mohlo stát Františka Macháčka nepříjemností a zatčením, snad i krk – ale nedal se a „uměl v tom holt chodit“.

Koncem roku 1943 již nemohlo být pochyb o tom, že Německo bude poraženo. Němci zoufale ustupovali na celé východní frontě. Rusové je hnali svinským krokem k Berlínu. V ruském zajetí měli jen pramalou naději na přežití, a tudíž se bránili, jak jen mohli. Nutno jim nicméně přiznat, že v zázemí dovedli udržovat poměrný klid a celkem vzorný pořádek. Také pořádek v zásobování civilního obyvatelstva v Pro-

tektorátu. Na potravinové lístky se toho nenakoupilo nijak mnoho, dalo se ale přece jen nakoupit dost potravin k přežití. Němečtí civilisté dostávali lístky na větší přiděly potravin než čeští konsumenty, ale ani mezi Čechy nepanoval skutečný hlad. Byl nedostatek všeho, nebyl však hlad. Hladem nikdo nepadal – a tak to potom potrvало až do samotného konce války. Právětak ovšem trvalo až do konce války zběsilé vyhlazování židů obou pohlaví a všech věků – v tom byli Němci naprosto nemilosrdní a neznali slitování. Němci dovedli být ve svém nestvůrném rasismu po germánsku bezvýhradně důslední.

Po nuceném odhodu z gymnasia našich spolužáků narozených v roce 1924 došlo nakonec i na nás pětadvacítky, i když nás „pracák“ nenakomandoval přímo do Říše. Nový rok čtyřiačtyřicátý nás ještě zastihl ve škamnách v Dušní ulici. V lednu jsme ještě stále procházeli kolem SSmanů před vchodem do právnické fakulty. Na dvacátého onoho měsíce jsme byli ale obesláni dostavit se na pracovní úřad – a i na nás spadla klec. Rozeslali nás na nucenou práci po Protektorátu, a Vláďa Vojáček a já jsme slízli „jen“ Kolbenku v pražských Vysočanech. Oba jsme museli jezdit do práce z Dejvic až do horoucích pekel na druhém konci města – ale ve srovnání s osudy mnoha jiných to byl hotový ráj. Českomoravská Kolben Daněk pracovala „na plné pecky“ pro vítězství Německa, a tak jsme museli fachtit s Vláďou i my oba. „Nasadili“ nás do slévárny oceli, a to nebyla žádná legrácka. Oba jsme se ocitli v oddělení, kde jsme lopatou vhažovali do forem zvláště připravenou hlinu. Před koncem šichty potom nadejel nad námi jeřáb – „grányk“ – s kotlem roztavené oceli, kotel se naklonil a vléval roztavenou ocel do forem pod grányk podstrčených. Rozumělo se samo sebou, že všude panovalo vedro a pracovalo se obyčejně bez košile. Vláďa pracoval pro zkušeného dělníka Hálu a já vedle něho pro dobráka Rýdla – ale hned vedle nás práci „žral“ Forejtar, a to byl, panečku, nějaký krkoun, a měl spadeno na nasazené studenty. Hnal práci více, než musel a měli jsme podezření, že také nadbíhal německým dozorcím. Těm zcela určitě nadbíhal dozorčí mistr Laštovička dosazený do Kolbenky z Plzně, chlapík s čepicí posunutou do čela – ten svoje dozorenství opravdu „žral“ a před Němci čepicí horlivě a uctivě smekal... Brzy jsme s Vláďou vyzozorovali, že Kolbenka není naše gymnasium. Tam jsme jeden druhému mohli klidně důvěřovat – Kolbenka však byla plna špiclů a udavačů. V Kolbence čeští dělníci dostávali za německého vedení velké platy a zvýšené přiděly potravin, a nijak se jim nezdálo vadit, že pilně sloužit práci Němcům není v zájmu Čechů... Nu, první šichta byla šichtou noční. Dojel jsem do Vysočan na šestou hodinu večer, v šatně se převléknul do pracovních kalhot, na hlavě rádiovku a lehkou rozhalenou košili s krátkým rukávem, a tu jsem během pracovní doby obyčejně svlékal. Po vstupu do prostorné dílny bylo třeba „píchnout“ – a právětak po skončení šichty se před odchodem píchno. Jenomže po skončení šichty jsme už vypadali jinak – upocení a umazaní, a tak jsme se sprchovali. Ráno, po vysprchování, honem do svetrů a šály, do lednové zimy a elektrikou do Dejvic a do postele. Dvanáct hodin šichty, tři hodiny cestování denně, šest dní v týdnu. Jako dělníci v ocelárně jsme ale dostávali lístky na větší přiděly – a protože Vláďa Vojáček byl vegetarián, o maso nebylo v tovární jídelně pro mne nouze.

Peklo? Kdepak peklo! Školní lavice to nebyla, leč Kolbenka nebyla žádným vyhlazovacím tábořem. Proti Osvětím to byla hotová ozdravovna. Nebylo ani mnoho náletů – Britové se snad zastyděli za Mnichov a Protektorát důsledně šanovali. Bylo v Kolbence i jisté rozptýlení. Pracovala mezi námi totiž i jedna žena, jistá Anežka Vocásková. Nesmějte se. Ano, Vocásková. Sice šilhala, snad i pokulhávala, byla věku již jasně neurčitého, ale chlapi si ji zvali do „teplárny“ – kde je dovedla zřejmě účinně obveselovat. Dokonce i na mě jednou k ránu při noční jakoby šilhavě mrkla, leč odolal jsem. Zdvorile. Tak i Vláďa zůstal bez pohany. Takže opravdu tak a nejinak. Schylovalo se ku konci německého běsnění, a už se nám nezdálo fantasmagorickým to očekávání, jak budou Rusové uvazovat koně na zábradlí na Václavském rynku. Ano, to naši bratři jsou, a ti vám (záda) natřesou. Jak se pak ukázalo, natřást to dovedli – leč nejen Němcům...

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ PŘÍSPĚVKY NEBO VĚSTNÍK \$25?

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Jak to jen nakousnout a neodradit čtenáře? Jak to navnadit a nezakopnout o práh hned na samém počátku? Nu pokusme se, pokusme! Kdo se bojí, ať prý nechodí do lesa. A to, o čem má být zde kus řeči, je opravdovým slovním pralesem. Jen tedy dál, jen dál přes trní a hloží a necamrat. Že bychom měli podrobit drobnohledné examinaci?... Nu, necamrat a říznou do toho, ať už je to co je to... Camrat? Kafrat? Kde se ta slova jen vzala?

Omílám to neustále – nebo že bych to neomílal? Rád na sebe však prozradím, že moje prošedivělá paměť funguje dost na přeskáčku a jen velmi podezřele. Co se událo před sedmdesáti, osmdesáti léty, to zůstává poměrně dobře zakódováno, jen šlápnout na ten pravý pedál... Co se však událo včera nebo předevčírem, to už bere často jen ten čas. Tuto úvahu zde předkládám jako omluvu pro případ, že se jo bodnu. Totiž, že se budu opakovat. Dojde-li k tomu opakování, prosím za prominutí a děkuji za vzácnou velkorysost čtenářů.

Oč tu vlastně vůbec jde? Jde především o pozůstatky slov kdysi používaných už minulými českými generacemi, o slova přejatá z němčiny kdysi slouživší jako výpomůcky v nouzi. Třeba jako pucflek, šlendrián, šproch, vejšplecht, zafirovat a tak podobně. Zdá se, že ta nejmladší česká generace uživatelů rodné češtiny si v běžné řeči oněmi germanizmy již nijak mnoho nevypomáhá, nepotřebuje vypomáhat – a dobře tak. Avšak ony dvě starší generace dosud dnes v plné síle života těm výrazům ještě bezesporu rozumějí dokonale, a občas je i používají. Ve vojenském životě je pucflek dosud pucflekem. Sloveso zaonačit již sice vytlačilo germanismus „zafirovat“ do temnějšího kouta nepotřeby, nikoli však ještě zcela do úplného vystrkova. „Šproch“ přežívá ve rčení „není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu“ – nemám pravdu? Právě tak výraz „švorc“ z češtiny doposud nevymizel. Bejt švorc – tomu se dodnes běžně rozumí. Nemýlím-li se, i slovesu piglovat, něco řádně vypiglovat – bügeln, vyžehlit – není dosud zcela odzvoněno, a pro zajímavost si připomeňme, že i zbrusu česká slovesa žehlit a vyžehlit mají dnes několik použití. Vsadil bych se, že i slovesům rajcovat a rozrajcovat – reizen – dodnes kdekdo rozumí. Podobně i výrazy jako kapirovat/kapieren, šturmovat/stürmen nebo šmajchlovat/schmeicheln – dosud neznějí českým uším nijak příliš cize.

On strašně spěchal, a ona mu prostě nebyla štont stačit. Štont, někdy i štonc, odvozenina z německého „im Stande“ – to je v našem jazyce dosud běžným a naprosto srozumitelným výrazem. V Praze rozhodně. Nejsem a nejsem štont mu to odpustit. Právětak šprechtit – a voni furt jen šprechtili německy, holandsky nebo buhví jakou hatmatilkou. Na hatmatilku se mne nedotazujte – původ tohoto substantiva mi zůstává utajen. Ano, furt je mi ještě utajen. Za to ten „furt“ – z německého „fort“ stále ještě žije a těší se oblíbě v Čechách i na Moravě. Tak hele furt neblbni a dej si už konečně pokoj! A což ten truc, co dělal mamince ten Jeníček, rozšlapav Nanynce v zeli onen košíček? Truc, trucovat – z německého „trotz“/proti – se stále v našem jazyce živě semotamo pohybuje jako ryba ve vodě. Nebo ten trotl? A co pajcovat, šprajcovat, špiclovat a mnoho a mnoho jiných dosud běžných kvazi germánských zkamenělin?

Nemylme se, drazí přátelé, těch pozůstatků z němčiny v češtině dosud přežívá ještě věru habaděj, aniž bychom si toho byli my uživatelé plně vědomi! Jsou však v našem jazyce i jiné, celkem osamělé výrazy, jakoby bez veškerého slovního příbuzenstva, tak jako i v jiných jazycích. Obraťme k nim teď alespoň na chvilinku svoji pozornost. Tak třeba upřeme svůj zrak na takovou originalitu, jakou je ten náš cimprcampr. Že by to bylo spříbuzněno s tím německým „zimperlich“/útlocitný? Nu ale v oběhu našeho jazyka to lze dosud dobře vystopovat. Narozdíl od podstatného jména pumlič, naprostého sirotečka... Předpokládal jsem, že druh pánských kalhot kdysi velmi oblíbených pod názvem „pumpky“ bude českým originálem, leč není – němčina užívá slovo Pumpenhose... Byl bych dal majlant za to, že i sloveso balamutit je sirotkem jako kůl v plotě, ale kdepak, je mu prý otcem jistý humanista Alamut! Že by snad pouze otcem nemanželským? Úplným sirotkem v naší řeči se zdá být i podstatné jméno prevít. Sice se sirotkem být zdá, ale nějaké to vzdálené rodáctvo by se zajisté našlo, kdyby se špendlíčkem opravdu hrabalo... A i bez špendlíčků lze jasně dotvrdit, že běžné české nadávky jako himl a hergot jsou původu germánského,

a jsou naprostá nevinátka „nebe“ a „pánbůh“ – takže prrr! Ale co sakra? Sakramente? Kakraholte? Sacra jsou prostě v latině věci posvátné, sacramenta – nic víc než to! Leč nastojte – a pozastavme se ještě u tří slovních trvanlivek dosud v živém oběhu. Vercajk a machr – nemám recht? Werkzeug und Macher. A to „recht“ netřeba ani překládat. Všechny tyto tři exempláře dosud slouží po celém území republiky – ba i tady v české Austrálii, a vsadil bych, že i jinde mezi zahraničními Čechy!

Než tyto řádky o pozůstatcích germanizmů v češtině ukončím, rád bych ještě nanesl na papír několik skutečných evergreenů v češtině se dosud vyskytujících a současníkům dosud srozumitelných. Svunk, vandr, štych, mít nebo nemít šajna, lufták/luftáci, šlendrián, šoufl, šlajfky/brusle, šejdrem, špacír, šmajchlovat, rychtovat/narychtovat/zrychtovat, šlágr, pukrle, šlank, štauf, štram/štramák, šturm, raubíř, možná i trik a šofér – ale tato dvě slova spíše byla přejata z francouzštiny. Je pozoruhodno, že mnoho z těchto trvanlivek začíná písmenem „š“ – nebo snad jen proto, že mně to tak naskočilo do paměti? Ovšemže, výskyty germanizmů v našem jazyce nejsou ničím ojedinělým, a například v ruštině se to jimi jen a jen hemží.

To co zde předcházelo, to jsou jen opravdické ždibečky a droboulinké kousínečky – ono se těch germanizmů ještě v češtině potlouká jistě na dobré stovky. Samozřejmě – řeč se mluví a slova plynou zcela samovolně, kdopak by pořád hloubal nad jejich původem a příbuzenstvím! Je tomu tak i v jiných evropských jazycích. Angličtina se přímo utápí ve slovech a obrazech přisvojených z mnoha jí cizích jazyků. To platí velkou měrou i o němčině – ta si dovedla propůjčit a přisvojit stovky výrazů z francouzštiny a italštiny. Nedejme se tudíž vyvádět z rovnováhy úvahami o germanizmech doposud pozůstávajících v naší rodné mluvě. Nejsme opravdu sami samotinci – i jiné evropské jazyky sdílí podobný osud půjčky a pronájmu – na ty asijské a africké si netroufám, ale děje se tam bezpochyby něco podobného. Takže tak a opravdu jinak...

České vysílání SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Thursday at 5pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

Slovenské vysielanie SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Friday at 3pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL
DUBEN – APRIL 22., MÁJ – MAY 6. & 20.
ČERVEN – JUNE 3. & 17.
VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781